

ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

(Revue Israélite)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΙΔΗΣΕΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

'Ετησίᾳ διὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—
 Συνδρομὴ ὑποστηρίξεως Φρ. 25.—
 Ἀγγελίαι ὁ στίχος » 1.—
 Διὰ μεγάλας ἀγγελίας γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

Γράμματα καὶ χειρόγραφα στέλλονται ὡς ἑξῆς :
 Διευθύνειν « Ἰσραηλιτικῆς Ἐπιθεωρήσεως » ὁδὸς
 Ἀποστόλου Παύλου 39 Ἀθήνας.
 Adresse : A la Direction de la «Revue Israélite»
 Rue de l' Apôtre Paul 39 Athènes.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πᾶσαι αἱ ἑλληνικαὶ ἑφημερίδες ἔγραψαν μετὰ συμπαθείας περὶ τῆς ὑποθέσεως Μπεϊλῆς. Καὶ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν Δρεῦφούς, ὅλος ὁ ἑλληνικὸς τύπος ἀνεξαιρέτως ἐτάχθη εἰς τὸ πλευρὸν τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας. Ὁ ἑλληνικὸς τύπος ἐδείχθη οὐτως ἀντάξιός τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως.

* *

Τὴν ἀντικειμενικὴν αὐτὴν κρίσιν θὰ ἦτο εὐκταῖον νὰ ἐπεκράτει πάντοτε, καὶ ὅταν πρόκεινται ἄμεσα τινὰ ὕλικά συμφέροντα. Οὕτως ἡ φίλη « Ἐστία » μὲ ὅλην τὴν φωτεινότητα τῶν κρίσεών της, εἰς ἓν ἀρθρίδιον τῆς 26 Δεκεμβρίου παρεσύρθη, εἰς τὸ ζήτημα τοῦ μέλλοντος τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς συμπεράσματα ἔξω τοῦ θέματος. Εἶναι ἀναντίρρητος ὅτι ἡ Θεσσαλονίκη, ἀνεξαρτήτως τῶν κατοίκων της καὶ τῶν «προγόνων» τῶν εἶναι πόλις ἑλληνική, ἐκτὸς τοῦ προσφάτου δικαίου τῆς κατακτησεως, ἀλλὰ καὶ ἱστορικῶς, ἐθνολογικῶς, λόγῳ γλώσσης καὶ μνημείων. Ἄλλ' ἡ ἑλληνικωτάτη αὕτη πόλις, ἡ μέλλουσα νὰ ἀποβῇ μέγα κέντρον ἑλληνικῆς παιδείας καὶ πλούτου εἶναι καὶ λιμὴν ἐμπορικὸς. Καὶ οἱ ἐμπορευόμενοι αὐτῆς ἔλληνες, ἑβραῖοι, μουσουλμάνοι εὐρίσκονται ἐν τῷ κύκλῳ τῆς δρασσεως τῶν συσκεπτόμενοι περὶ ἀποσοβήσεως τῆς νῦν κρίσεως καὶ βελτιώσεως ἀκόμη τῶν προτέρων οικονομικῶν της ὅρων. Ἐὰν δὲ παραδεχθῆ τις, ὅτι ὁ πατριωτισμὸς ἔχει πολλὰς ἐκδηλώσεις, οἱ ἐμπορικῆς βελτιώσεως ἐνὸς τόπου, εἶναι καὶ ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων των.

Ἐὰν ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Χατζηλαζάρου προεδρευομένη Ἐπιτροπὴ, σφάλλει εἰς τὰ συμπεράσματά της, εἶναι πιθανότατον, καὶ βεβαίως πολλοὺς ἔπεισεν ἡ ἀντικειμενικὴ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Κοτσιᾶ ἡ δημοσιευθεῖσα τὴν προηγουμένην

ἡμέραν ἐν τῇ αὐτῇ « Ἐστία » ἐν τῇ τιμητικωτέρῳ τῶν θέσεων.

* *

Ἄλλὰ τί σχέσιν ἔχει ἡ συζήτησις ἡ ἐμπορικὴ διὰ τὸ μέλλον τῆς Θεσσαλονίκης, πόλεως ἑλληνικῆς, ἐπαναλαμβάνομεν μὲ τὴν θρησκείαν ἢ τοὺς προγόνους μέρους, ἔστω καὶ τῆς πλειοψηφίας τῶν νῦν ἐμπόρων της; Μήπως οἱ ἑβραῖοι τῆς Θεσσαλονίκης, τὰ μέλη τὰ μεταξύ των, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ ἐμπορικὸν ἐπιμελητήριον ἐργάζονται διὰ τὸν Βασιλέα τῆς... Ἱερουσαλήμ; Ἐὰν αἱ σκέψεις των εἶναι ὀρθαί, σκέψεις διόλου ἑβραϊκαὶ ἀλλ' ἐμπορικαὶ τὰς ὁποίας συμμερίζονται καὶ ἄλλοι συμπολίται των, θὰ ἀποβοῦν πρὸς ὄφελος τῆς κοινῆς πατρίδος, τῆς ἑλληνικῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος.

Τί σχέσιν ἔχει μία συζήτησις περὶ ἐλευθερίας πόλεως ἢ ἐλευθέρου λιμένος, μὲ τοὺς «προγόνους» τινῶν τῶν συζητητῶν;

* *

Διότι ὁ ἀρθρογράφος τῆς « Ἐστίας » προσθέτει τὸ πρωτότυπον, ὅτι οἱ ἀπόγονοι τῶν νῦν ἑβραίων ἐμπόρων ἔπρεπε πρὸ δισχιλίων ἐτῶν νὰ ἐμάνθανον τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ νὰ προΐδουν ὅτι μίαν ἡμέραν ἡ Θεσσαλονίκη θὰ ἐγένετο πόλις ἑλληνική. Τί ἀνάγκην εἶχον νὰ πράξουν τοῦτο ἀφοῦ ὅτε κατὰ τοὺς πρώτους πρὸ Χριστοῦ αἰῶνας ἐγκατεστάθησαν ἐκεῖ καὶ ἴδρυσαν Συναγωγὰς ἡ Θεσσαλονίκη ἦτο ἑλληνική, ἔζων δὲ φιλικῶς μὲ τὸν ἑλληνικὸν πληθυσμὸν; Βεβαίως θὰ ἐγνώριζε τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν τοῦλάχιστον ὁ αὐτοκρατορ Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς καὶ ὁ τότε Πατριάρχης οἱ ὁποῖοι ἀπῆλλαξαν κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα τοὺς Θεσσαλονικεῖς ἑβραίους τῆς πληρωμῆς φόρων, θεωρήσαντες αὐτοὺς εὐεργετικὸν στοιχεῖον διὰ τὸ ἐμπόριον τοῦ τόπου.

* *

Ἐὰν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἠῤῥησεν, τοῦτο δὲν ἐγένετο πρὸς βλάβην τῆς εὐημερίας τοῦ τόπου,

λαμβάνοντες δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ ἔβραιοὶ δὲν διεκδικοῦν ἐδαφικὰς κατακτήσεις, ἡμεῖς ἀντιθέτως τῆς «Ἐστίας» θὰ ἠνυχοῦμεθα ἵνα ἐκ τῶν 6 ἑκατομμυρίων αἰφνης τῶν Ἑβραίων τῆς Ρωσσίας, κάμποσαι χιλιάδες νὰ εἶχον ἐγκατασταθῆ ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ προτίμησιν τῶν Βουλγάρων καὶ ἄλλων πολιτικῶν ἀνταγωνιστῶν.

Ἐπὶ ἄλλην ἔννοιαν λυπούμεθα καὶ ἡμεῖς ὅτι οἱ ἔβραιοὶ τῆς Θεσσαλονίκης, ὅχι οἱ πρὸ αἰῶνων πρόγονοι, ἀλλ' οἱ νῦν ἀπὸ δύο τρεῖς δεκαετίας, δὲν ἐμελέτησαν τὴν τε ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἵνα πληρέστερον καρπωθῶσι τῶν ὠφελιμάτων τῆς νέας ἐλευθέρως καταστάσεως. Ἀφοῦ δὲν τὸ ἔπραξαν τόσον χειρότερα δι' αὐτοὺς, καὶ τόσον καλλίτερα διὰ τοὺς ὄντας κάλλιον ἐφοδιασμένους, δι' ἡμᾶς τοὺς ἄλλους πάντας, ἀνεξαρτήτως δόγματος.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν πρέπει τοὺς ἐξ αὐτῶν ἔχοντας γνώμην νὰ ἐμποδίζονται νὰ ἐκδηλώνουν ταύτην ἐντὸς τῶν νομίμων ὁρίων. Οἱ «γραμματοματῆρες» δὲν εἶναι οἱ μόνοι παράγοντες τῆς εὐημερίας ἐνός τόπου.

Τὰ ὕψιστα συμφέροντα τοῦ Κράτους καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ οὐ καὶ οἱ ἔμποροι ἐκεῖνοι ἀποτελοῦν ἤδη μέρος, βεβαίως πρέπει νὰ τεθῶσι πάντως ἐν πρώτῃ μοίρᾳ ἀνεξαρτήτως τῶν συμφερόντων ἰδιωτῶν τῆς τε Νέας ἀλλὰ τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος, οἱ ὅποιοι φυσικῶς, καὶ πάλιν ἀνεξαρτήτως δόγματος, θὰ εἶναι ἑναντίον παντὸς προνομίου εἰς τὴν νέαν ἑλληνικὴν μεγαλοῦπολιν.

Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ ἄς μὴ μετατραπῆ εἰς ζήτημα φυλῆς ἢ προγόνων, ζήτημα ἐμπορικόν, διότι ἡ ἐλευθέρω καὶ ἀντικειμενικῆ συζήτησις θέλει παραπλανηθῆ, τίς οἶδε μὲ ποίας ζημίας τοῦ κυρίου θέματος.

* *

Καθὼς δὲν δύναται ἡ γνώμη ἐμπόρων τινῶν νὰ βεβήνη ἐπὶ ὀλοκλήρου φυλῆς, οὕτως καὶ αἱ πράξεις ἀτόμων ἀνηκόντων εἰς μίαν φυλὴν, εἰς φανοῦν εὐεργετικαὶ εἰς τινὰ διεύθυνσιν, δὲν πρέπει νὰ διαφημίζονται ὑπὲρ τῆς φυλῆς ὀλοκλήρου, καὶ τὰνάπαλιν.

Εἰς τὸν ὑπὲρ τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀγῶνα, συναντῶμεν πλεῖστα ἔχοντα ἑβραϊκὰ ὀνόματα. Ἀλλὰ τίς ἐσκέφθη, νὰ ἀποδώσῃ τὸ γέρας εἰς ὀλοκλήρου τὴν φυλὴν; Ὡ, εἰς ἕνα καὶ μόνος ἑβραῖος τὴν καταγωγὴν θὰ ἔλεγέ τι ἀπερίσκεπτος, ὅλη ἡ φυλὴ θὰ ἦτο ὑπεύθυνος διὰ τὸν κακοθηλητῆν. Χαίρομεν ὅτι ὁ Ρεϊνάχ, ὁ Νορδάου, ὁ Μπερνσταϊν τοῦ Ράϊσταχ ὁ Μπερλ ὁ καθηγητῆς Φίλιππον, ὁ Χάρδεν, ὁ Ἐγκελ (ἂν δὲν ἀπατάμεθα ἑβραῖοι καὶ αὐτοὶ) ὁ Μπαρτσιλάϊ, αὐτοὶ δὲ πρῶνι πρωθυπουργοὶ Λουτσάτης κτλ. ὠμίλησαν εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως συμπῶνως πρὸς τὰ ἑλληνικὰ δίκαια.

* *

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ φιλελεύθερον καὶ φιλοδίκαιον πνεῦμα εἶναι ἔμφυτον εἰς τὴν ἑβραϊκὴν φυλὴν, ἐξ ἀταβισμού καὶ ἱστορικῶν λόγων. Καὶ δὲν εἶναι τι τυχαῖον, ὅτι ὁ πλέον φιλελεύθερος, ὁ πλέον εὐλικρινέστερος φιλέλληνας, διότι τὸ αἰσθημὰ του ἐπήγαγεν ἀπὸ ἀντικειμένας σκέψεις, ὁ ὀλιγωτερον τέλος τοῦρκος, ἦτο ὁ πρότινος μεταστάς, πρῶνι Μέγας Βεζύρης, Κιαμὴλ Πασᾶς. Ἀπλούστατα διότι ὁ Κιαμὴλ Πασᾶς ἦτο ἑβραῖος γεννηθεὶς ἐν Νικωσίᾳ τῆς Κύπρου τῷ 1832. Ἡ κατ' ἐπίφασιν μεταβολὴ τοῦ δόγματος, δὲν ἠδύνατο νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὴν ψυχολογίαν.

* *

Χαιρετίζομεν προφρόνως τὴν πράξιν τοῦ ἡμετέρου φίλου κ. Ἀλφρέδου Ρότσιλδ τοῦ κατὰ θέσαντος ἑπαθλοῦ δραματικῶν 5000 δρ. ἐν σχέσει πρὸς τοὺς δύο ἐνδόξους πολέμους.

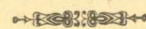
Τοῦτο ὑπενθυμίζει ἕτερον ἑπαθλον ὑπὸ ἄλλου ἑβραίου τεθέντος ἐν Ἀθήναις, τὸν ἀργυποῦν κύπελλον τοῦ Μιχαὴλ Μπεράλ, τὸν πρῦτανον τῶν γλωσσολόγων καὶ ἐλληνολόγων διὰ τὸν πρῶτον Μαραθῶνιον, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Λούης ἐντὸς τοῦ Σταδίου.

Καὶ ἀλήθεια, διατὶ ἡ ὁμάς τῶν «Μακκαβῆ τῆς Θεσσαλονίκης» νὰ μὴ παρουσιασθῆ τὴν προσεχῆ ἄνοιξιν εἰς τὸ Στάδιον; Θὰ ἐδείκνυνεν ὅτι οἱ ἔβραιοὶ δὲν εἶναι μόνον ἔμποροι.

Δὲν θὰ ἦσαν αὐτοὶ ἄλλως τε, οἱ πρῶτοι ἑβραῖοι, οἱ παρουσιαζόμενοι εἰς τὸ καλλιμάρμαρον περιβάλλον.

Ἀπὸ τοῦ 1896 ἤδη εἶχον κηρυχθῆ ὀλυμπιονίκαι δύο ἑβραῖοι ὁ Γκούτμαν καὶ ὁ Νοϊμαν Ἀνατρέχοντες δὲ εἰς τοὺς «προγόνους» θὰ εὕρισκον ὅτι εἰς τὸ Στάδιον εἶχεν ἄλλοτε ἀναγασθῆ ψήφισμα εἰς τιμὴν τοῦ Ὑρκανοῦ Βασιλέως τῆς Ἰουδαίας διὰ τὸν φιλελληνισμόν του, διὰ τὰς περιποιήσεις του πρὸς τοὺς Ἀθηναίους τοὺς ἐμπορευομένους ἢ ταξειδεύοντας εἰς Παλαιστίνην.

M. X.

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Μία ἀθηναϊκὴ ἐφημερίς, ἐν σχέσει μὲ τὴν διοίκησιν τῶν Νέων Ἐπαρχιῶν, ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι ἡ Μακεδονία, λόγῳ τῶν ποικίλων ἀλλοφύλων στοιχείων, καλὸν θὰ ἦτο νὰ διήρχετο ἀπὸ μεταβατικὸν στάδιον εἰδικῆς διοικήσεως, στάδιον οὕτως εἰπεῖν ἐθνικῆς διαπαιδαγωγῆσεως, πρὸ τῆς χρηρηγήσεως εἰς τοὺς πληθυσμοὺς ἐκεῖνους πάντων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. Φέρει ἡ ἐφημερίς ὡς παράδειγμα τὴν Ρουμανίαν, ἡ ὁποία τοιοῦτον πολίτευμα

προσωρινὸν εἰσῆγγεν εἰς τὴν Δόμπρουτσαν.

Αἱ ἐφημερίδες ὅλας κατέκριναν τὴν ἐπαύριον τὰ δικτυωθέντα ὑπὸ τῆς συναδέλφου λέγουσιν ἐν χορῷ ὅτι ἡ Μακεδονία δὲν πρέπει, δὲν εἶναι ἐθνικὸν καὶ ἑλληνικὸν νὰ παραβληθῆ μὲ τὴν Δόμπρουτσαν.

Ἡδύνατο αἱ ἐξαναστηθεῖσαι συναδέλφου νὰ ἀποφκίνωνται κατηγορηματικώτερον λέγουσιν ὅτι ἡ Ἑλλάς, οἰκδῆποτε καὶ ἂν εἶναι σήμερον ἡ φίλις αὐτῆς πρὸς τὴν παραδουράβειον χώραν, δὲν ἔχει νὰ λάβῃ παραδείγματα πρὸ αὐτῆς. Ἡ ἐξαιρετικὴ νομοθεσία τῆς Δόμπρουτσας ἀποτελεῖ μέρος συστήματος κυβερνητικοῦ πόρου ἀπέχοντος τῶν φιλελευθέρων ἰδεῶν τῶν συνταγματικῶν κρατῶν, συστήματος, εἰς τὸν κύκλον τοῦ ὁποίου συμπεριλαμβάνατο πρὸ τῆς σημερινῆς συνενόησεως ὡς ὁ ἐναντίον τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου διωγμοῦ.

Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως τούτου, καὶ ἐξεταζόμενου ἀπολύτως τοῦ ζητήματος, τί ἐπιβάλλει τὴν προτεινομένην ἐξαιρετικὴν διοίκησιν; Εἰδικώτερον, ποῖα τὰ στοιχεῖα τὰ ὅποια εἶναι ἀπκράσκειν διὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν; Ἐὰν οἱ μακεδονικοὶ πληθυσμοὶ θεωροῦνται τοιοῦτοι ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς δουλείας, θὰ ἀπκνήσωμεν ὅτι καὶ οἱ Ἡπειρωτῆται τὴν αὐτὴν δουλείαν ὑπέστησαν. Ἄλλ' ἡ Μακεδονία περιέχει πολλὰ ξένα στοιχεῖα! Ἄς ὁμιλήσωμεν λοιπὸν εὐλικρινῶς. Πρόκειται νὰ στερηθῶσι τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἐπὶ ὀρισθησομένου δικστήματος, τὰ ἀλλόφυλα στοιχεῖα, τὰ μὴ ἀφομοιωθέντα εἰσέτι μὲ τὸ ἑλληνικόν; Ἄρα πρόκειται περὶ ἐθνικῆς, περὶ πατριωτικῆς διαπαιδαγωγῆσεως καὶ ὄχι πολιτικῆς!

Ἄλλ' ἐπιτρέπουν τὴν διάκρισιν ταύτην, τὸ Σύνταγμα τὸ Ἑλληνικόν καὶ τὸ πνεῦμα τὸ φιλελεύθερον τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ; Ἐπιτρέπει τοῦτο, αὐτὸ τὸ συμφέρον τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας, αὐτὸς οὗτος ὁ σκοπὸς τῆς ἀφομοιώσεως, διὰ τὸν ὅσον προτείνεται τὸ ἐξαιρετικὸν διοικητικὸν καθεστῶς;

Ἄλλ' ὁποία σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ πατριωτικοῦ αἰσθηματος καὶ πολιτικῆς χειραφετήσεως; Τὸ ἐθνικὸν ἢ πατριωτικὸν συναίσθημα εἶναι ἀποτέλεσμα κληρονομικότητος, προσποκτᾶται δὲ σὺν τῷ χρόνῳ διὰ τοῦ συγχρωτισμοῦ, διὰ τῆς ἐθνικῆς ἀγωγῆς, διὰ τοῦ αἰσθηματος τῆς ἐγνωμοσύνης, διὰ τοῦ συναίσθηματος τῶν κοινῶν συμφερόντων.

Ἡ ἐξάσκησις πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἀπ' ἐναντίας ἀπαιτεῖ γνώσεις τῶν καθηκόντων καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου, ἐντιμότητα χρηρητῆρος, ἂν θέλετε ἀκόμη, καὶ κρίσιν.

Αἱ ἀρεταὶ αὗται δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ πατριωτικὸν αἰσθημα. Ἄλλο αἰσθημα καὶ ἄλλο διαπαιδαγωγῆσις πολιτικῆ.

Αὐτὸς ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐξελθὼν ἐκ τῆς δου-

λείας, ἐπλκνήθη ἐπὶ ὀγδοήκοντα ἔτη εἰς τὰς ἀτρικτοὺς τοῦ κομμυτισμοῦ προτοῦ εὐρη τὴν λεωφόρον τῆς ἀληθοῦς πολιτικῆς χειραφετήσεως, ἀνταξίως πολιτισμένου λαοῦ.

Ἐπομένως δύναται ἀλλοδαπός, ὁ ὁποῖος δι' οἰκδῆποτε λόγον ἀποκτᾶ τὴν πολιτογράφησιν ἐνός τόπου, νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐξασκῆ τὰ πολιτικὰ του δικαιώματα ἐν τῇ νέᾳ πατριδί, σκοπιμώτερον τοῦ πατριωτικώτερου ἡμεδαποῦ.

Οἱ μακεδονικοὶ πληθυσμοὶ πάντες, ἄλλως τε, ἀπὸ τετραετίας, ἐξήσκουν πλήρη τὰ πολιτικὰ τῶν δικαιωμάτων εἰς τὸ νέον τουρκικὸν καθεστῶς, ὥστε νὰ μὴ εἶναι ἄμοιροι πολιτικῆς ἀγωγῆς. Θὰ ἦτο δὲ παραδοξολογία, εἰρήσθω τοῦτο ἐν παρόδῳ, μεταβαίνοντες ὑπὸ τὴν ἑλληνικὴν διοίκησιν, οἱ πληθυσμοὶ ἐκεῖνοι νὰ ἐλάμβανον τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐπκνήθησαν εἰς τὸ παλαιὸν τουρκικὸν καθεστῶς.

Ἐπομένως ἀνωτέρω ὅτι αὐτὸς οὗτος ὁ σκοπὸς τῆς ἀφομοιώσεως τῶν διαφόρων πληθυσμῶν τῆς Μακεδονίας πρὸς τὴν ἐνιαίαν ἰδέαν τῆς ἑλληνικῆς Πατριδος δὲν ἐπιτρέπει τὴν προτεινομένην πολιτικὴν διάκρισιν μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν τοῦ Συνταγματικοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Διότι αὐτὴ αὕτη ἡ ἀμεσὸς ἐξάσκησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, αὕτη αὕτη ἡ πρόκλησις ἀπάντων εἰς τὸ συμπόσιον τῶν αὐτῶν ἐλευθεριῶν καὶ δικαιωμάτων, πρεκτὸς τῶν καθηκόντων, ἢ κατεδάφισις πκντῶν μεσοτείου μεταξὺ τέκνων τῆς αὐτῆς πατριδος, καὶ ὑφισταμένου τυχόν ἐκ τοῦ παλαιῦ καθεστῶτος, θέλει ἐπισπεύσει τὴν ποθομένην ἀφομοίωσιν. Διότι τὰ πολιτικὰ πλήρη δικαιώματα μέλλουν νὰ ἐξασκῶνται ὑπὲρ καὶ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς ἑλληνικῆς πατριδος, θέλουν δὲ προκαλέσει τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ ἀφοσίωσιν τῶν νέων πολιτῶν.

Οὕτω πᾶσα διάκρισις δὲν δύναται ἢ νὰ ἐπιβραδύνῃ τὴν ἀφομοίωσιν, ἰδίχ δὲ προκειμένου περὶ πληθυσμῶν τοὺς ὁποίους ἡ τουρκικὴ διοίκησις πολιτικὴν εἶχε νὰ δικτηρήσῃ εἰς διάστασιν, κατὰ τὸ διαίρει καὶ κυβέρνα, πᾶσα διάκρισις θὰ παρέτεινε τὴν περίοδον τῶν παρεξηγήσεων καὶ τῶν διακρίσεων, τῶν ὁποίων τίς οἶδε ποῖαν ἐκμετάλλευσιν ἠδύνατο νὰ κάμουν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὡστε τὸ ζήτημα τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, δὲν δύναται νὰ τεθῆ ἢ γενικῶς, διὰ ὅλους τοὺς πληθυσμούς, ἀκριφνεῖς ἑλληνικοὺς καὶ μὴ, καὶ διὰ ὅλας τὰς ἐπαρχίας. Ἄλλ' ἐπαναλαμβάνομεν, ἐὰν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τοῦ Βασιλείου, ἐκρίθη ἄξιος πρὸ ὀγδοηκονταετίας νὰ ἐξασκῆσῃ πάντα τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, μὲ τὸ λαμπρὸν ἀποτέλεσμα τῆς πλήρους σημερινῆς ὀριμάνσεως τοῦ Ἑλλήνος πολίτου, ἀκριβῶς διότι διεπαιδαγωγῆθη διὰ τῆς πείρας

καὶ αὐτῶν τῶν σφαλμάτων, ἐννοεῖται οἴκοθεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ δισταγμὸς σήμερον μὲ τούς πληθυσμούς τῶν Νέων Ἐπαρχιῶν, ἀνωτέρως πολιτικῆς ἀγωγῆς τῶν τότε ἐλευθερωθέντων πληθυσμῶν.

Ἐν γένει δέ, ἡ Ἱστορία ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ὑπερβολὴ ἔστω αὐτῆς, οὐδέποτε ἐβλάψαν, ἐβλάψαν δὲ πάντοτε τὴν κανονικὴν λειτουργίαν ἐνὸς Κράτους, οἱ περιορισμοὶ οἰασθῆποτε φύσεως.

Οὐδέμια λοιπὸν διάκρισις εἰς οἰκονομικὰ τῶν Νέων Ἐπαρχιῶν, ἀλλ' ἡ Ἐλευθερία καὶ ἡ Ἰσότης ἔστωσαν καὶ εἰς τὸ μέλλον οἱ δύο στυλοβάται τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας καὶ τῆς ἑλληνικῆς προόδου.

• Ἡ Ἰσραηλιτικὴ Ἐπιθεώρησις •

Οἱ Ἑβραῖοι καὶ ἡ Ρουμανία

Ἀνηγγέθη πολλαχόθεν ὅτι ἡ Ρουμανία πρόκειται νὰ χορηγήσῃ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα εἰς τοὺς 15,000 στρατιώτας Ἑβραίους τοὺς προσελθόντας εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν κινητοποίησιν. Εἶναι εὐχάριστον ὅτι ἄνεμος ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης πνέει εἰς τὴν παραδουναβιανὴν χώραν, ἡ ὁποία ἀπὸ τινος συνδέεται διὰ φιλίας μὲ τὴν ἡμετέραν πατρίδα. Ἰδοὺ νέα ἀπόδειξις ὅτι ὅταν ἐν ἄτομον ἢ ἐν Κράτος, σκέπτεται ὀρθῶς, τὸ πράττει καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν. Ἡ Ρουμανία, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, εἰσέρχεται εἰς νέον στάδιον σκέψεως, παραδεχομένη ὅτι ὁ μισοξενισμὸς καὶ ἡ μισαλλοδοξία ἀντιστρατεύονται εἰς τὴν ὁμαλὴν σταδιοδρομίαν μιᾶς πολιτισμένης χώρας.

Ποῦν ἦτο τὸ ἐπιχείρημα, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ Ρουμανία ἐστέρει τοὺς ἐν αὐτῇ Ἑβραίους τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἐνῶ ὅλως ἀδίκως ἀπῆται παρ' αὐτῶν τὴν ἐξάσκησιν ὅλων τῶν καθηκόντων, καὶ τὸ βαρύτερον ἀκόμη, τὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας; Ὅτι οἱ πλείστοι ἦσαν ξένης καταγωγῆς, Γερμανικῆς ἢ Αὐστριακῆς. Ἀλλ' ἀκριβῶς τοῦτο, δὲν ἦτο εἰς λόγους μεγαλειότερος, ἵνα τοὺς προσοικειωθῇ περισσύτερον, καλοῦσα αὐτοὺς εἰς τὴν συμμετοχὴν τῶν πλεονεκτικῶν τῆς ἰσοπολιτείας;

Αὐτὸ θὰ συνεβούλευεν ἡ λογικὴ, ἀλλ' ἡ λογικὴ οὐδέποτε ἔλαβε σχέσιν μὲ τὴν πολιτείαν τῆς ἀδικίας καὶ τοῦ μίσους.

Ἰδοὺ ὅτι τῶρα, ἔπου καθὼς εἴπομεν, νέον πνεῦμα δικαιοσύνης ἐγκαινιάζεται εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ὅτι καὶ ἡ λογικὴ ἐπικρατεῖ.

Ἀναγινώσκωμεν ὄντως ὅτι κατὰ τὴν ἐπίσημον συνεδρίαν τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βουκουρεστίου, ὁ καθηγητὴς Ἰόργα ἀνέγνωσε μελέτην του τείνουσαν νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ πλεῖστον μέρος τῶν Ἑβραίων Ρουμανίας κατάγεται ἐξ Αὐ-

στρίας. Καὶ ὁ καθηγητὴς ἐξάγει τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐπεὶ εἶται ἡ χειραφέτησις τῶν «ἵνα ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τὴν Αὐστριακὴν ἐπιρροήν».

Τὸ συμπέρασμα τοῦτο δὲ μελετηθῆ ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους δημοσιογράφους τοὺς προτείνοντας νὰ μὴ χορηγηθῶσι πλήρη τὰ πολιτικὰ δικαιώματα εἰς πάντας ἢ εἰς τινὰς τῶν ξενικῶν στοιχείων τῆς Μακεδονίας.

Ὁ Μωϋσῆς καὶ ἡ Θεοκρατία

Ἡ Ἀθηναϊκὴ «Ἰσραηλιτικὴ Ἐπιθεώρησις» ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως μελέτην τοῦ μακαρίτου Ἡλίου Ζερβοῦ περὶ τοῦ πολιτεύματος τοῦ Μωϋσέως παρ' Ἑβραίους.

Ὁ μακαρίτης Ζερβὸς ἐκ Κεφαλληνίας ὑπῆρξεν ἐπιφανὲς τέκνον τῆς Ἐπτανήσου. Ριζοσπάστης καὶ δημοκρατικὸς τὸ φρόνημα ἀνεδείχθη πρόμαχος τῶν ἐνωτικῶν ἀγώνων τῆς Ἐπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ Ἰονίῳ Βουλῇ. Διὰ τὰς πολιτικὰς του ἀρετὰς ἐξελέγη καὶ πληρεξούσιος ἐν τῇ Ἐθνικῇ Συνελεύσει τοῦ 63 καὶ κατόπιν βουλευτὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου.

Ἡ μελέτη περὶ τῆς ὁμιλοῦμεν, εἶναι ἀξία λόγου καὶ τὸν ἀποδεικνύει θεράποντα τῶν ὑψηλῶν ζητημάτων τῆς ἱστορίας μὲ κρίσιν βαθεῖαν καὶ λεπτότητα πνεύματος. Κρίνει ὀρθῶς τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸ ἔργον του καὶ μένει ἐκτὸς τῶν πλανῶν καὶ τῶν προλήψεων τὰς ὁποίας ἐπεσώρευσε ἡ ἱστορικὴ ἀγνοία εἰς βάρους τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἑβραϊκοῦ πολιτεύματος. Εἰς ἐν ἀντικείμενον ἐπλανήθη καὶ ὁ Ζερβός, ὡς ἐπλανήθησαν τόσοι ἄλλοι ὑπέροχοι ἄνδρες ἐν τῇ φιλολογίᾳ, ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ τῇ πολιτικῇ. Χαρακτηρίζει τὸ πολίτευμα τοῦ Μωϋσέως ὡς **Θεοκρατικόν!**

Ἀλλ' ἐσύστησεν ὄντως ὁ Μωϋσῆς Κυβέρνησιν ἱερέων, πολίτευμα Θεοκρατικόν, κατὰ τὴν νεωτέραν ἔννοιαν τῆς λέξεως; Ποσῶς. Καθ' ὅλους τοὺς κλάδους τῆς δημοσίας λειτουργίας τὸ πολίτευμα τοῦ Μωϋσέως φαίνεται δημοκρατικόν, καὶ ὡς φρονεῖ ὁ Ρουσώ, ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ Συνταγματικὸν πολίτευμα τῶν νεωτέρων χρόνων. Εἰς οὐδεμίαν πολιτικὴν πράξιν δὲν παρεμβάλλει τὸν ἱερέα, οὔτε κατὰ τὰς γεννήσεις, οὔτε κατὰ τοὺς γάμους, οὔτε κατὰ τὴν νομοθεσίαν, οὔτε κατὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ ἡμερολογίου. Ἡ φυλὴ τοῦ Λευῆ ἐνεργεῖ, ὅσα ἀνάγονται εἰς τὰς ἱεροπραξίας. Ὅταν λαμβάνουν μέρος εἰς πολιτικὰς πράξεις, δὲν ἐνασκοῦν τὴν λειτουργίαν ὡς ἱερεῖς, ἀλλ' ὡς πολῖται, διότι πᾶς Ἑβραῖος ἐκρίνετο ἄξιός εἰς ὅλα τὰ πολιτικὰ δικαιώματα. Ἡ βῆσις τοῦ πολιτεύματος ἦτο ὁ Αἰώνιος, ὁ Ἰεχωβά, ἀλλὰ κατὰ τὴν Ἑβραϊκὴν ἔννοιαν ὁ Αἰώνιος, ὁ Ἰε-

χωβά ἦτο ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία καὶ ἕκαστος Ἑβραῖος ἐδικαιοῦτο νὰ ὁμιλήσῃ ἐν ὀνόματι τοῦ Αἰωνίου, νὰ ἐμφανισθῆ ὡς Προφήτης, τούτεστιν ὡς δημόσιος ρήτωρ, ὡς δημόσιος σύμβουλος καὶ πολιτικός. Παρ' Ἑβραίους δὲν ὑπῆρχον **τάξεις** (castes) κοινωνικαί, πολιτικαί. Δὲν ὑπῆρχον ἱερεῖς κρατοῦντες τὸν νόμον ὡς ἀποκλειστικὸν δικαίωμα κληρονομικόν, ἐρμηνεύοντες τὸν νόμον κατὰ τὴν ἰδίαν ἀντίληψιν, ψήφίζοντες καὶ τιροῦντες τὸν νόμον κατὰ βούλησιν, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ. Ὅλα ὑπόκεινται εἰς τὴν δύναμιν καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ, εἰς τὰ μικρὰ συμβούλια, εἰς τὰ μεγάλα Συμβούλια, καὶ εἰς τὸ μέγα Συνέδριον τῶν ἐβδομήκοντα, ἦτοι τὴν Ἑβραϊκὴν Γερουσίαν. Ὁ Μωϋσῆς ἐπρόσεξε πολὺ, ὅπως ἀπομακρυνθῆ τελείως τοῦ Αἰγυπτιακοῦ πολιτεύματος. Ὁ σκοπὸς του ἦτο νὰ μορφώσῃ λαὸν μὲ συνειδητὴν ἐθνικὴν καὶ οὐχὶ τάξεις κοινωνικάς. Ἡ φυλὴ τοῦ Λευῆ, ἐξ ἧς ἐλαμβάνοντο οἱ ἱερεῖς, δὲν εἶχον κανὲν προνόμιον ἐπὶ τῶν ἄλλων φυλῶν.

Ἡ λεγομένη Θεοκρατία τῶν Ἑβραίων εἶναι προῖον ἱστορικῆς προλήψεως καὶ ἀγνοίας τοῦ ἱεροῦ κειμένου. Μεταξὺ τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς Θεοκρατίας παρ' Ἑβραίους ὑπάρχουν, ἀληθῶς, ἄνδρες κορυφαῖοι τῆς ἐπιστήμης. Ἀλλ' ἐπίσης κορυφαῖοι εἶναι καὶ οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ἀντίθετον γνώμην. μεταξὺ τῶν πρώτων καταλέγεται ὁ πολὺς Βολταῖρος καὶ ὁ Βόλνεν. Ὁ Βολταῖρος ὁ μέγας πρόδρομος τῆς μεγάλης Γαλλικῆς Ἐπανάστασεως, καταπολεμήσας τὸν Δυτικὸν κληρὸν ἐν ὀνόματι τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας, συνέλαβε μῖσος ἄσβεστον καθ' ὅλης τῆς ταξέως τῶν ἱερέων. Ἐσχημάτισε ἰδίαν Σχολὴν κατὰ τοῦ Μωϋσέως καὶ τῶν ἀρχιερέων του. Τὸ μῖσός του τὸν παρέσυρε καὶ μέχρι πικρῆς τοῦ ἱεροῦ κειμένου τὴν φράσιν «καὶ ποιήσω ὑμᾶς **βασιλείον ἁγίων**», μετέφραξε «καὶ ποιήσω ὑμᾶς **βασιλείον ἱερέων**», μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν Θεοκρατίαν τῶν Ἑβραίων! Ἀλλῶς ἡ φράσις αὕτη εἶναι συνήθως καὶ παρὰ τῇ Καινῇ Διαθήκῃ. Μήπως δὲν λέγει ἡ Γραφή, **καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς** (ὁ Χριστὸς) **ἱερεῖς καὶ Βασιλεῖς τοῦ**

* Σ.Ι.Ε. Ὁ κ. Σακελλαρίον ἐρμηνεύων καλῶς τὸ πνεῦμα τοῦ βιβλικοῦ ρητοῦ δὲν βοηθεῖται ἐξίσου ὑπὸ τῆς μνήμης σχετικῶς πρὸς τὸ λεκτικόν. Ὅντως τὸ ρητὸν λέγει.

«Καὶ Σεῖς θὰ εἴσθε εἰς ἐμὲ βασιλείον ἱερέων καὶ ἔθνος ἅγιον». Ἀλλὰ βασιλείον ἱερέων δὲν σημαίνει θεοκρατικόν, ἀλλὰ βασιλείον οὐ οἱ κάτοικοι εἶναι ὅλοι ἱερεῖς, κατ' ἀντιδιαστολὴν τῶν ἄλλων κρατῶν μὲ τάξιν ἰδιαίτην ἱερέων μόνον ὑπόχρεωμένων εἰς ἔργα ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας ὅχι. Σεῖς θὰ εἴσθε πάντες ἱερεῖς Ὁ ἕτερος δὲ ἡμίστερος, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ἑβραϊκὴν ποίησιν συμπληρεῖ καὶ τονίζει πάντοτε τὸν πρῶτον ἐρμηνεύει τὴν ἔννοιαν τοῦ πρῶτου ἐπαρκῶς μὲ τὴν φράσιν. «Ἔθνος ἅγιον».

Ἐπιθεώρησις;» Πρέπει λοιπὸν νὰ πιστεύσωμεν ἀκολουθοῦντες τὸν Βολταῖρον, ὅτι ὅλοι εἴμεθα ἱερεῖς καὶ βασιλεῖς κατὰ τὴν νεωτέραν ἔννοιαν τῶν λέξεων; Καὶ δὲν εἶναι ἀληθέστερον νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι μετεκλήθημεν εἰς λαὸν ἁγίων καὶ βασιλέων κατὰ τὸ ἦθος διὰ τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν;

Ἐτερον ἐπιχείρημα τοῦ Βολταῖρου εἶναι ὁ Ἀρχιερεὺς Ἡλίας ὅστις μετὰ τινα ἔτη ἀνέλαβε καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Κριτοῦ, ἀξίωμα τὸ ὁποῖον ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Ὑπατον τῆς Ρώμης καὶ τὸν Ἀρχοντα τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλ' ἡ ἔνωσις αὕτη τῶν δύο ἀξιωμάτων τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ τῆς Ὑπατείας δὲν ὑποστηρίζει τὴν περὶ Θεοκρατίας τῶν Ἑβραίων γνώμην. Εἶναι παράδειγμα συμπτωματικόν, καὶ πρόσκαιρον, ὀφειλόμενον εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις. Βεβχίως ἦτο κακὸν ἡ ἔνωσις δύο ἀξιωμάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι φύσει διακεκριμένα. Ἀλλὰ δὲν ἀποτελεῖ ἀρχὴν πολιτικὴν παρ' Ἑβραίους. Κατὰ τὴν πολιτικὴν ἀρχὴν τῶν Ἑβραίων ὑπάρχουν τρία Στέμματα παρ' αὐτοῖς. Τὸ Στέμμα τὸ Βασιλικόν, τὸ Στέμμα τὸ Ἀρχιερατικόν καὶ τὸ Στέμμα τὸ Δικαστικόν, τρία στέμματα ὅλως χωριστὰ καὶ διακεκριμένα.

Καὶ ὅταν τοιαύτη ἀρχὴ ἀποτελεῖ τὴν βάση τοῦ Ἑβραϊκοῦ πολιτεύματος ποῦ θὰ σταθῆ ἡ λεγομένη Θεοκρατία τῶν Ἑβραίων; Θεοκρατία θὰ εἴπη— Κυβέρνησις ἱερέων, νομοθεσία ἱερέων, διοίκησις ἱερέων. Ἀλλὰ παρ' Ἑβραίους τὸ πᾶν εἶναι Συνελεύσεις τοῦ λαοῦ, Συνέδρια τοῦ λαοῦ, ψήφισις καὶ κύρωσις τῶν νόμων ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Ὁ Μωϋσῆς μετὰ τὴν ὄψωσήποτε ἐπικρατήσασαν τάξιν προτείνει εἰς τὸν λαὸν καὶ ὁ λαὸς ἐκλέγει 70 μέλη ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων Ἑβραίων διὰ νὰ ἀποτελέσουν τὸ πολιτικὸν Σῶμα τοῦ Ἑβραϊκοῦ Λαοῦ. Ἐγκαθιδρύει δὲ καὶ τὸ Ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀαρὼν καὶ τοὺς ἀπογόνους του.

Δὲν εἶναι τὸ γεγονός τοῦτο χωρισμὸς τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, χωρισμὸς, ὅστις σήμερον ἀκόμη μετὰ τριάκοντα πέντε αἰῶνας εἶναι ζήτημα ἄλυτον εἰς τινα Κράτη;

Ὁ Μωϋσῆς ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου εἰσήγαγε καὶ ὁ λαὸς ἐψήφισεν μιᾶν διάταξιν ἀφορώσαν τὰ οικονομικὰ συμφέροντα τῶν φυλῶν. Ἡ διάταξις ἠδίκηε μίαν φυλὴν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς. Ἡ φυλὴ διεμκρτυρήθη. Ὁ Μωϋσῆς ἐμελέτησε τοὺς λόγους τῆς διαμκρτυρίας καὶ τοὺς εὔρε δικαίους. Συγκαλεῖ ἀμέσως τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ λαοῦ. Συζητοῦν καὶ ἀποφαινώνται πάλιν ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου, ὅτι ἡ διάταξις εἶναι ἀδίκος καὶ μεταρρυθμίζεται κατὰ τὸ δίκαιον.

Τὸ γεγονός τοῦτο δὲν μᾶς παρουσιάζει τὸ θέαμα τῶν νεωτέρων Βουλῶν;

Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ Θεοκρατία;

Ὁ Βόλνεν, συγγραφεὺς μέγας, τοῦ ὁποῖου

τὴν φιλολογικὴν ἀξίαν οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ καὶ σήμερον, ὑποστηρίζει τὴν λεγομένην Θεοκρατίαν τῶν Ἑβραίων, ὡς καὶ ὁ Βολταίρος. Εἶναι συγγραφεὺς τῶν χρόνων τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ μύστης τῆς φιλοσοφίας τοῦ 18 αἰῶνος. Ἐχθρὸς ἀμείλικτος τῶν ἱερέων. Τοιοῦτον ἦτο τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ περιβάλλοντος, ἐν ᾧ ἔζησε. Περιηγήθη τὴν Ἀσίαν τὴν Συρίαν, τὴν Παλαιστίνην καὶ περιέγραψε θαυμασίως τὰ εἰρηπια τῆς Παλμύρας εἰς τὸ σύγγραμμά του τὸ ἐκδοθὲν τῷ 1797. Ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ ὑποστηρίζει, ὅτι τὸ πολίτευμα τοῦ Μωυσέως ὑπῆρξε Θεοκρατικόν. Ἡ βασιλίς τῶν ἀποδείξεων του εἶναι ὅτι ὁ Σαμουὴλ ὑπῆρξεν Ἀρχιερεὺς! καὶ ἐπομένως ἐνασχῶν τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν ἦτο ἐν εἶδος Πάππα πρὸ τῆς καταργήσεως τῆς κοσμικῆς του ἐξουσίας!

Ἄλλ' ἡ γνώμη αὕτη ἀπεδείχθη ἐσφαλμένη. Ὁ Σαμουὴλ δὲν ἦτο Ἀρχιερεὺς, οὔτε κἀν ἱερεὺς. Ἦτο πολίτης ἀπλοῦς ἀναδειχθεὶς **Κριτῆς** ἦτοι Πρόεδρος τῆς Ἑβραϊκῆς Δημοκρατίας. Ὅπως ὑποστηρίζει τὴν γνώμην του ὁ Βόλνεϋ ἐπάγεται τὰς ἐκφράσεις τῆς Γραφῆς καθ' ἃς ὁ Σαμουὴλ παρίσταται θυσιάζων καὶ ἐκτελῶν λειτουργίας θρησκευτικὰς. Προδήλως εἶναι παρενόησις τοῦ κειμένου καὶ τῶν ιδιωτισμῶν τῆς Ἑβραϊκῆς γλώσσης. Ὅταν ἡ Γραφή λέγῃ, ὅτι ὁ Σαμουὴλ ἐξετέλεσεν θυσίαν ἢ ἄλλην ἱεροτελεσίαν δι' ἐπίσημον θρησκευτικὴν ἢ πολιτικὴν ἐορτὴν τῶν Ἑβραίων, δὲν σημαίνει ὅτι τὴν ἐξετέλεσε μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας, ἀλλ' ὅτι ὡς ἀρχηγὸς τῆς Πολιτείας διέταξε τὴν ἐκτέλεσιν τοιαύτης ἢ τοιαύτης θρησκευτικῆς πράξεως διὰ τῶν ἀρμοδίων προσώπων. Εἶναι ὁ ιδιωτισμὸς τῆς Ἑβραϊκῆς γλώσσης τοιοῦτος. Διὰ τοῦ ἰδίου ῥήματος λέγει, **ὅτι ἐκτίσε ἢ διεκόσμησεν ἢ ἐξετέλεσε** διὰ τῶν ἰδίων χερῶν, ὡπως καὶ διέταξε νὰ κτίσων, **νὰ διακοσμήσων, νὰ ἐκτελέσων** οἱ ἀρμοδίοι. Ἄν ἀρχαῖος Ἑβραῖος παρίστατο σήμερον εἰ τὴν τελετὴν τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ τὴν περιέγραφε, θὰ ἔλεγεν, **ὅτι ὁ Βενιζέλος ἐτέλεσε δοξολογίαν καὶ ὑπεδέχθη θριαμβεντικῶς** τὸν Βασιλέα ἐπανερχόμενον ἐκ τοῦ πολέμου, διότι δὲν ἔχει ῥῆμα ἰδίον, διὰ νὰ ἐκφράσῃ, **ὅτι διέταξε νὰ κάμουν δοξολογίαν ἢ διακόσμησιν τοιαύτην ἢ τοιαύτην τῆς πόλεως.** Νεώτερον μελετᾷ τῆς Γραφῆς καὶ τῆς Ἑβραϊκῆς γλώσσης ἔρριψεν πλῆρες φῶς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου,

Ὁ Σαμουὴλ λοιπὸν δὲν ὑπῆρξεν Ἀρχιερεὺς, οὔτε κἀν ἱερεὺς, ἀλλὰ μόνον Ὑπάτος. Ἡ γραφὴ ἄλλως, ὅταν λέγῃ εἰς τὸν Ἑβραῖον— Συμβουλευθήτω τὸς Ἀρχιερεῖς προσθέτει συνάμα, — **καὶ τὸν Κριτὴν, ἦτοι τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν.**

Οἱ Μητροπολίται τῶν Ἑλλήνων καὶ οἱ Πα-

τριάρχαι ἔχουν πολιτικὰς λειτουργίας καὶ δικαστικὰς ἐν Τουρκίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι, δὲ ὁ νόμος τοῖς ἀναθέτει λειτουργίας τινὰς τῆς πολιτείας. Ἄλλὰ δὲν τὰς ἐκτελοῦν ὡς πολιτικοὶ ἀρχηγοί, ἀλλ' ὡς ὑπάλληλοι τῆς Πολιτείας παρέχοντες πλεονέκτημα ἐγγυήσεις διὰ τὴν πίστην τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν.

Ἄλλὰ τίς δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ μετὰ πάροδον ἐτῶν, ὅτι τὸ πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος εἶναι Θεοκρατικόν;

Παρὰ τοῖς Ἑβραίοις τὸ πᾶν ἦτο ὁ νόμος καὶ μόνον ὁ νόμος, ὅστις ἀπέρρεεν ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων των καὶ ἐγένετο ἀποδεκτὸς ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Πρῶτοι οἱ Ἑβραῖοι καθιέρωσαν τὸ δόγμα ἐπεκτεινόμενον καὶ εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Βασιλεῖς— *judicat et judicatus est, ὁ κριτῶν καὶ κρίνεται!*

Ποῖον πολίτευμα ἐδογματίσεν καὶ ἐφήρμοσε τοιαύτην πολιτικωτάτην ἀρχὴν καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον φιλελευθερωτέρων;

Εἶναι λοιπὸν πλάνη μεγίστη ἡ δόξα, ὅτι τὸ πολίτευμα τῶν Ἑβραίων ἦτο Θεοκρατικόν, ἐνῶ κατ' ἀλήθειαν ἦτο τὸ δημοκρατικώτερον πάντων, τὸσον δημοκρατικόν, ὥστε πολλοὶ θὰ παρέλθουν αἰῶνες διὰ νὰ φθάσῃ ἡ ἀνθρωπότης εἰς τὴν ἐφαρμογὴν του.

Οὐδὲν τὸ παράδοξον, ἀν καὶ ὁ Ἡλίας Ζερβὸς παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῶν ιδεῶν, τὰς ὁποίας ἐδημιούργησαν αἱ προλήψεις. Τὸ 1830 κατ' ὅ εἶτος ἔγραψε, μόλις ἀπέειχε τοῦ συγγράμματός τοῦ Βόλνεϋ κατὰ τριάκοντα τρία ἔτη.

Ἄλλ' ἡ παρενόησις αὕτη δὲν δύναται νὰ μειώσῃ τὴν ἀξίαν τῆς μελέτης τοῦ Ζερβοῦ, ὡς δὲν ἐμείωσε τὴν μεγαλοφυῆ πολυμαθεῖαν τοῦ Βολταίρου καὶ τοῦ Βόλνεϋ.

Ἐγράψαμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα καὶ χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας καὶ πρὸ πάντων χάριν ἐθνικῆς πολιτικῆς. Ἀνέκαθεν ἐπεβάλλετο εἰς τοὺς Ἕλληνας ἡ ἐπισταμένη μελέτη τῶν Ἑβραϊκῶν πραγμάτων ὄχι μόνον χάριν τῆς θρησκευτικῆς αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ χάριν ἀληθοῦς καὶ συμφερούσης πολιτικῆς. Μᾶς ἐπεβάλλετο ἢ πρὸς τοὺς Ἑβραίους προσέγγις, ἢ φιλία, ἢ συμπάθεια. Πόσην ὠφέλειαν θὰ μᾶς παρεῖχον οἱ Ἑβραῖοι οἱ παντοδύναμοι ἐν τῷ πλούτῳ, οἱ ἰσχυρότατοι ἐν τῷ τύπῳ, οἱ ἐπιφανέστατοι ἐν τῇ πολιτικῇ. Μήπως ὁ Δισραήλης, ὁ πολὺς τῆς Ἀγγλίας Βήκονσφιλδ δὲν ἦτο Ἑβραῖος; Μήπως δὲν ἦτο Ἑβραῖος ὁ πολὺς Γκμβέτας; Καὶ ἂν κατὰ τὸ παρελθὸν μᾶς ἐπεβάλλετο ἢ τοιαύτη προσέγγις, σήμερον, ὅτε χιλιάδες Ἑβραίων ἀποτελοῦν μέλη τῆς Ἑλληνικῆς οικογενείας μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ ἀνυψώσωμεν εἰς δόγμα πολιτικόν, δημοσιογραφικόν καὶ κοινωνικόν τὴν τοιαύτην πολιτικὴν.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Κραυγῆς» ἀπὸ νεαρῶς

ἡλικίας ὑπεστήριξεν ἀπὸ ἄλλων στηλῶν τὴν πολιτικὴν ταύτην καὶ δὲν μετενόησε. Θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ πάλιν διαφωτίζουσα τὴν κοινωνίαν περὶ τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ ἔθνους, τὸ ὅποσον ἔδωκεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα μίαν θρησκείαν, ἕνα κώδικα, μίαν ποίησιν ὑποπέτιδα καὶ ἕνα πολιτισμὸν ὑψηλὸν καὶ βελόν.

«Κραυγὴ» Αὐγούστου) Μ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΛΜΟΥΔΙΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐγράψαμεν περὶ τοῦ Ταλμούδ, δώσαντες δοκίμια τῆς διδασκαλίας του, τῆς ὁποίας τὸ ὕψος ἂν ἰσοφαρίζῃ οὐδεμίαν ἄλλη ὁμοῦς ὑπερέβη.

Σήμερον θέλομεν κάμει λόγον περὶ ἄλλων γνωμικῶν τοῦ Ταλμούδ, τὸ ὅποσον τῇ ἀληθείᾳ πρέπει νὰ παρέχῃ ἀπαράμιλλα διδάγματα διὰ νὰ ἐπισύρῃ τοσοῦτον τὰς συγκοφαντίας τῶν μισαρῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑβραϊκῆς φυλῆς τοῦ τε Μεσαιῶνος καὶ τῆς νεωτέρας ἐποχῆς. Διότι οἱ πονηροὶ μσοῦν τὸ καλὸν κατ' εὐθὺν λόγον τῆς ἀξίας του.

Εὐρίσκομεν δὲ εἰς τὸ Ταλμούδ ἀποφθέγματα καὶ ἰδέας λεπτοτάτου αἰσθήματος, δεικνύοντα τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἀγάπης τῶν Διδασκάλων τοῦ Ἰσραήλ. Εἶναι δὲ ἀκατανόητον πῶς Χριστιανικοὶ λαοὶ οἱ θηλάζοντες ἀπὸ γεννητῆς τὰ διδάγματα τοῦ Ἐδαγγελίου τοῦ ὁποίου ἡ ἠθικὴ διδασκαλία ἐσφυρηλατήθη ἐν Παλαιστίνῃ ὑπὸ Ἑβραίων, παραγνωρίζουσι οὕτως τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Ἰσραήλ... Δὲν εἶναι τοῦτο ἀκατανόητον καὶ ἀντιφατικόν;...

Διακριτικὸν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ἐλέγχθη πολλάκις, εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς αὐτῶν πρὸς τὴν μητέρα των. Πολλὰ ἔγραψαν περὶ τῆς προσφιλοῦς αὐτῆς ὑπάρξεως μεγάλοι λόγιοι καὶ ποιηταί. Ἄλλὰ ποῖος ἔφθασε εἰς τὸν ἐκθειασμὸν τῆς μητρὸς του, τὸ ὕψος τοῦ Ραββὶ Ἰσοφὸρ ὁ ὁποῖος ὅταν ἤκουεν τὰ βήματα τῆς μητρὸς του ἔλεγεν: «Ἄς σηκωθῶ ἐνώπιον τῆς θείας μεγαλειότητος ποῦ ἔρχεται»;

Ἡ φράσις αὕτη, τὸ φωτιστέφανον τοῦτο, μὲ τὸ ὅποσον, περιβάλλει τὴν μητέρα ὁ ραββίνος οὗτος τοῦ Ταλμούδ δὲν σᾶς ζωγραφίζει τὸ ὕψος εἰς τὸ ὅποσον ὁ Ἑβραϊσμός ἔθεσε τὴν γυναῖκα; Καὶ δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀντιλήψεως ταύτης περὶ τῆς γυναικὸς ἐὰν ἡ Ἑβραϊκὴ οἰκογένεια, ἀποτελεῖ πρότυπον ὁμογενοῦς κοινωνίας, ιδεώδους, ἠθικῆς, τὴν ἀφειτηρίαν πάσης ἀρετῆς, κοινωνικῆς τε καὶ ἀτομικῆς;

Ἐνας ἄλλος ραββίνος ἐδίδασκεν: «Εἶναι ἀπρηγορημένον νὰ κατοικῇ τις εἰς πόλιν ὅπου δὲν ὑπάρχει [δημόσιος] κῆπος» Δὲν συνοψίζει

τὸ ποράγγελμα τοῦτο ὑψίστα διδάγματα δημοσίας ὑγιεινῆς; Ὑπάρχει δημοτικὴ ἀρχή, Κράτος τὴν σήμερον, δικαιοῦμενον νὰ διορασθῇ πολιτισμένον καὶ νὰ μὴ φρονιτίζῃ περὶ ἰδρύσεως δημοσίων κήπων καὶ παρκῶν εἰς τὰς πόλεις; Ὁ Ἰσραήλ, ἠγάπησε πάντοτε τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, τὴν ζωὴν τοῦ ὑπαίθρου, καὶ αἱ σπουδαιότεραι ἐορταὶ του εἶναι ἐορταὶ τῆς φύσεως: ἢ τῆς ἀνοιξέως, ἢ τοῦ θερισμοῦ καὶ ἢ τῆς συγκομιδῆς. Ἐὰν δὲ αὐτός, ὁ θιασώτης τοῦ ἀέρος, τῆς πρασινάδας, ἠγαγκάσθη ἐπὶ διοχλία ἐτη καὶ ἀναγκάζεται ἀκόμη εἰς τινὰς χριστιανικὰς καὶ μωαμεθανικὰς χώρας νὰ ζῇ εἰς τὰς ἀσφυκτικὰς τρώγλας τοῦ Γκέτιου, τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν «ἀδελφικὴν ἀγάπην» τῶν ἄλλων.

Ὁ Ἰσραήλ ἠγάπησε πάντοτε τὸν ἀέρα, τὴν φύσιν, τὰ δένδρα, τὰ φυτὰ, μὲ τὰ ὅποια ἠσθάνετο οἰωνεῖ μίαν ἀλληλεγγύην, τὴν ἀλληλεγγύην παντὸς ἔχοντος ζωὴν, ζώου ἢ φυτοῦ. Μὴ ὁ ψαλμοδὸς δὲν ἐξυμνεῖ τὸ Θεῖον τὸ χορηγοῦν τροφήν εἰς τὰ ταυράποδα καὶ εἰς τὰ πτηνὰ εἰς τοὺς κρῶζοντας νεοσσούς τοῦ κόρακος; Μήπως οἱ ραββῖνοι τοῦ Ταλμούδ, δὲν κάμνουν ὑποχρέωσιν εἰς τὸν Ἰσραηλίτην νὰ δίδῃ πρῶτα τροφήν εἰς τὰ κατοικίδια του ζῶα καὶ ἔπειτα νὰ τρώγῃ ὁ ἴδιος!

Ἄλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὰ φυτὰ λέγει ραββίνος τις: «Ὅλα τὰ φυτὰ ὁμιλοῦν μεταξὺ των, καὶ ὅλα μὲ τὸν ἄνθρωπον.» Ὅποια ὑψίστη ἀντίληψις τοῦ κόσμου! Τὸν κόσμον ὅλον συνέχει μία πνοή, ἐν συναίσθημα, ἕνας παλμὸς γενικῆς συμπαθείας τῶν ὄντων!

Πολλοὶ προσδίδουν ὑπεροχὴν εἰς τὴν βουδδικὴν διδασκαλίαν, τὴν διδάσκουσαν τὴν γενικὴν ἀγάπην τῶν ὄντων, ἀπέναντι τῶν Ἑβραϊο-χριστιανικῶν διδασκαλιῶν. Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι καὶ κατὰ τοῦτο, ἡ Παλαιστίνῃ δὲν ὑστέρει τῶν Ἰνδιῶν.

Ἰδοὺ ἕτερον ρητὸν ἐνδεικνύον ἀφ' ἐνὸς τὴν δημοκρατικότητα τῶν σκέψεων τῶν ραββίνων, τὴν ὑπεροχὴν τὴν ὁποίαν ἔδιδον εἰς τὴν σοφίαν, τὴν ἐσωτερικὴν συναίσθησιν τῆς ἀξίας του, ἐνὸς λαοῦ τὰ μάλα ἀνεπτυγμένου:

«Ὁ σοφὸς προηγείται τοῦ Βασιλέως. Ὄντως, τὸν ἀποθανόντα Σοφὸν ποῖος θέλει διαδεχθῆ; Ἄλλ' ἐὰν ὁ Βασιλεὺς των ἐκλείψῃ πάντες οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραήλ, δύναται νὰ τὸν ἀντικαταστήσων» Δοιοὺν ἢ σοφία εἶναι ἀνωτέρα τοῦ Θρόνου, καὶ πάντες οἱ αὐτοὶ τοῦ Ἰσραήλ ἦσαν ἀντάξιοι διὰ κοινωνικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν νὰ καθέξωσι τὸν θρόνον ἐὰν ὁ Βασιλεὺς αὐτῶν ἐξέλειπεν.

Διότι ἡ Ἑβραϊκὴ πολιτεία, ἔχει προορισμὸν τὴν ἰσότητά, μὴ δίδουσα ὑπεροχὴν εἰ μὴ εἰς τὸν Σοφόν, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ ἔχει τὴν

έννοιαν τοῦ Σοφοῦ καὶ ἐναρέτου. Ἀλλὰ καθὼς τὸν Ἰσραὴλ τὸν ποθοῦντα ἀεὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐν τῇ ἀνθρωπότητι, ἔρριψαν εἰς τὰς ἀνηλίους συνοικίας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, οὕτω τὸν Ἰσραὴλ τὸν ποθοῦντα ἐλευθερίαν, τὸν βλέποντα τὴν ἰσότητά των ἀνθρώπων χωροῦσαν μέχρι τοῦ θρόνου οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, ἐφῆρμωσαν, τὴν πολυθρόνητον ἀγάπην» στεροῦντες αὐτὸν οὐ μόνον τῶν πολιτικῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρωπίνων δικαίων καὶ προσπαθήσαντες νὰ τὸν ἀποκηνώσουν.

Ἄλλ' ὁ Ἰσραὴλ πιστὸς εἰς τὰς ἰδέας αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκληροτέρων διωγμῶν, ἐργάζεται ὑπὲρ τοῦ «ἀέρος» καὶ τῆς «ἐλευθερίας» πάντων τῶν ἀποκλήρων ἀδιακρίτως τῆς ἀνθρωπότητος, δίδων αὐτὸς ὁ ἀπόκληρος τὸ παράδειγμα τῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης τὴν ὁποῖαν οἱ ἄλλοι περιορίζονται νὰ κηρύττουν μὲ λόγια!

Ὅπως οὐ ἀφορᾷ εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ὄρων τῆς ζωῆς τῶν ἐργατικῶν τάξεων, λαϊκὰ τροπέζαι, συνεργατικὰ ἔταιρεϊα, λαϊκὰ σπῖτια, καθὼς καὶ ὅλαι αἱ μεταρρυθμίσεις αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν τὸ ὄνομα καὶ πολλὰς τὴν ἀφειρηθῆσαν ἀπὸ τὰς σοσιαλιστικὰς θεωρίας, εὐρον μεταξὺ τῶν τέκνων τοῦ Ἰσραὴλ τοὺς ἐνθερμοτέρους τῶν πρωτεργατῶν.

(Ἐλευθέρα διασκευή ἐκ τῆς «Ἰσραηλιτικῆς Ἑβδομάδος»)

Σ. Γ. Ε. Ἐννοεῖται ὅτι πρόκειται περὶ Βασιλέως ἀπλῶς, λόγῳ γεννήσεως. Ὅταν ὁ Βασιλεὺς εἶναι σοφός, ἐνάρετος, πατριώτης, τότε ἡ ἀντικατάστασις εἶναι δυσχερεσιτέρα καὶ ἐκείνης τοῦ σοφοῦ.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΜΑΚΚΑΒΑΙΩΝ

Τὴν Τετάρτην 11 Δεκεμβρίου συμπύπτει φέτος ἡ 25ῃ Κισλεῦ, εορτὴ τῶν Μακκαβαίων. Αἱ ἐβραϊκὰ εορτὰ, ἔχουν τοῦτο τὸ προνομιακόν, ὅτι εἶναι εορταί, ὅχι γνωστὰ μόνον εἰς ἅπαντα τὸν πολιτισμένον κόσμον ἀλλὰ καὶ σεβαστὰ καὶ ἱερὰ εἰς αὐτόν. Διότι ἐὰν ἡ εορτὴ σημεῖο διὰ τὸν Ἑβραϊσμὸν τὸν θρίαμβον τῆς ἐθνότητος καὶ πίστεως αὐτοῦ διὰ τῶν ἀγνωτέρων καὶ φτωχοτέρων ἡρώων τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, διὰ τὸν λοιπὸν πολιτισμένον κόσμον τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς σημαίνουν ἐπίσης τὸν θρίαμβον τοῦ Μονοθεϊσμοῦ κατὰ τῶν παραπλανήσεων τῆς εἰδωλολατρίας. Καὶ ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία δικαίως μνημονεύει τοὺς ἥρωας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς των, διετήρησαν τὴν ἀγνωτέραν θρησκευτικὴν διδασκαλίαν, τὴν ἐκ Σιών φωτίσασαν μὲ τὰς «καινὰς» διὰ τὸν ἐθνικὸν κόσμον ἐν-

τολάς τῆς ἀγάπης» καὶ τῆς «δικαιοσύνης» συνωνύμους ἐν τῇ ἐβραϊκῇ λέξει «Σεδάκὰ». Τόσῳ μᾶλλον ἀφείλουν οἱ Ἑβραῖοι, εἰς τὰς φλέβας τῶν ὁποίων ῥέει τὸ αἷμα τῶν πολεμιστῶν, οἱ ὅποιοι ἐβλάδισαν ὑπὸ τὰς σημαίας Ἰούδα τοῦ Μακκαβῆ νὰ εορτάζουν τὴν ἐν λόγῳ εορτήν.

Βεβαίως ἡ ἀνθρωπότης, θὰ ἐμνημόνευεν ἐγνωμονέστερα τοὺς προδρόμους τῆς σωτηρίας τῆς, μὲ περισσοτέραν δικαιοσύνην καὶ ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀπογόνους ἐκείνων, ἀλλὰ ποῦ ἡ ἀλληλουχία εἰς τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων. Ἄς ἀγάλλεται ὁποσοῦν ὁ Ἰσραὴλ, ὅτι τὸ ἀντίκειμον τοῦ εορτασμοῦ του, θέτει τὴν σκέψιν καὶ τὸ αἶσθημά του ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τὴν σκέψιν καὶ τὸ αἶσθημα τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ κόσμου ὅλου, ἐλπίζων ὅτι μετὰ πρῆξουσιν αἰῶνων — ὁ Ἰσραὴλ εἶναι αἰώνιος καὶ δύναται νὰ περιμένῃ—πᾶσα ἡ ἀνθρωπότης θὰ εὐρεθῇ ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τὸν ἐκυτόν της, μὲ ὅσα διατείνεται ὅτι λατρεύει περὶ ἀνθρωπίνης ἀγάπης.

Μετὰ τὴν δίκην τοῦ Μπειλίς φέτος ἡ εορτὴ τῶν Μακκαβαίων, θέλει εορτασθῆ εἰς τὰ ἐβραϊκὰ κέντρα μὲ νέαν ἀγαλλίασιν, μὲ παλμούς ὑπερηφανείας ἐξαιρετικούς. Ὅχι διότι ὁ μάρτυς ἠθωῶθη ὑπὸ τῶν δώδεκα Ρώσων χωρικῶν, ἀλλὰ διότι ὁ Ἰσραὴλ λαμβάνει νέαν ἀπόδειξιν ὅτι εὐρίσκεται εἰς ἐπίπεδον ἠθικὸν ἀνώτερον, ἀφοῦ μόνον ὄπλον δὲν εὐρίσκουν οἱ ἐχθροὶ του εἰμὴ τὴν συκοφαντίαν καὶ τὸ ψεῦδος.

Καὶ ὁ Ἰσραὴλ εορτάζει τὴν μνήμην τῶν Μακκαβαίων, ὡς τὴν πηγὴν τὴν ἀστείρευτον, ἐξ ἧς ἀπὸ δισχίλια καὶ ἐπέκεινα ἔτη ἀντλεῖ θάρρος καὶ ὑπερηφάνειαν εἰς τὸν διπλοῦν Γολγοθὰ τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου, καὶ τοῦ πόνου τοῦ Ἑβραϊκοῦ, τοῦ Iudenschmerzens, τοῦ μεγάλου ψάλτου τῆς φυλῆς του.

Ἡ Ἰσραηλιτικὴ Ἐπιθεώρησις.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΟΥ

ΤΡΙΚΚΑΛΑ

Ἄγνων διατὶ αἱ ἐβραϊκὰ Κοινότητες τῆς Ἑλλάδος στεροῦνται στατιστικῶν. Ὡς ἐκ τούτου ἀποβάνει πολὺ δύσκολον νὰ ἀποφανθῇ τις περὶ τοῦ ἀριθμοῦ ὁμοδόξων ἐν ἐκάστη Κοινότητι. Πόσοι εἶναι αἱ ἐβραϊκὰ οἰκογένεια Τρικκάλων; Πάντως δὲν θὰ εἶναι ὀλιγώτεροι τῶν ἐξήκοντα. Ἡ Κοινότης ἔχει Συναγωγὴν, καὶ Σχολεῖον ἰδιόκτητον. Χρῆ Ραββίνου τελεῖ ὁ κ. Ἰωσήφ Ἰλκοῦλ, ὁ ὅποιος εἰργάσθη δραστηρίως διὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ σχολείου μὲ ἐιδικὴν ἐπιτροπὴν. Τὸ σχολεῖον αὐτὸ οὐ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ὑπερβαίνει τοὺς 70 θεωρεῖται ὡς γραμματοδιδασκαλεῖον, ἐνῶ πρὸ πολλοῦ ὄφειλε κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τῆς Κοινότητος, νὰ εἶχε προσαχθῆ εἰς δημοτικὸν σχολεῖον. Θὰ ἦτο

καλὸν ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως νὰ ἐξήταζε τὸ ζήτημα.

Καθὼς σχεδὸν ὅλοι αἱ Κοινότητες καὶ ἡ τῶν Τρικκάλων στερεῖται τῆς διοργανώσεως, ἐννοῶ διοργανῶσιν ὅχι μόνον διαχειριστικὴν ἀλλὰ καὶ γενικωτέραν ἀποβλέπουσαν, εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν ἐν γένει προαγωγὴν αὐτῆς διοργανῶσιν ἀποβλέπουσαν εἰς ὑψηλὸν σκοπὸν, εἰς ὃν νὰ στρέφεται ὡς εἰς στόχον πᾶσα δρασίς τῆς Κοινότητος. Ἡ διοργανώσις ἀγνωστος εἰς τὴν χώραν μας καθὼς καὶ εἰς τὰς πλείστας μεσημβρινὰς χώρας ὑπῆρξεν αἰτία νὰ μὴ βαδίζωμεν μετὰ πεποιθήσεως καὶ καρποφόρας πρὸς ἕν τέρμα, εἴτε εἰς τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως εἴτε εἰς τὰ τῆς γεωργίας καὶ τῶν πλείστων ὑπηρεσιῶν. Μόλις πρὸ τριετίας, μὲ τὴν στάσιν τῶν ἀξιωματικῶν ἤρχισεν ἡ διοργανώσις τοῦ Κράτους, μὲ πρῶτον προορισμὸν τὸν σχηματισμὸν μαχίμου στρατοῦ. Τεθέντος τοῦ σκοποῦ τούτου ἠκολούθησαν αἱ λεπτομέρειαι, ὑλικοῦ, διοργανωτικῶν κλπ. Τὸ νέον πνεῦμα τῆς ἀνορθώσεως ἐνσπρωχθέν εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἐπελήφθη συστηματικῆς ὀργανώσεως ὅλων τῶν κλάδων. Βεβαίως καὶ πρὸ τῆς ἀνορθώσεως ὑπῆρξαν ἀπόπειραι διοργανώσεως ἀλλ' οὐχὶ συστηματικῆς, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Κράτους. Πολὺ ὀλιγωτέρω εἶναι γνωστὴ ἡ διοργανώσις εἰς τὰ Σωματεῖα, ἐκτὸς σπανίων ἐξαιρέσεων, ὡς τὴν Γεωργικὴν Ἐταιρείαν καὶ τῆς Σταφίδος. Ὅπως δὲ διόλου ἀγνωστος μετὰ τῶν Σωματείων εἶναι ἡ διοργανώσις εἰς τὰς Ἑβραϊκὰς Κοινότητας. Ἐκτὸς ἱεροτελεστικῶν πράξεων, ποῖον Κοινοτικὸν Συμβούλιον διέγραψε ποτὲ πρόγραμμα δράσεως πρὸς ἐπίτευξιν τῶν κοινοτικῶν σκοπῶν; Ἀλλὰ ποῖος ἐσκέφθη ποτὲ περὶ τοῦ σκοποῦ τῶν Κοινοτήτων; Ἄν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὰ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Κοινότητος ζῶντα ἄτομα, οὐδεμίαν τροφήν πνευματικὴν εὐρίσκουν, ὅτι οἱ πτωχοὶ πάντοτε παραπονοῦνται, ὅτι εἰς μάτην περιμένουν ἀνακούφισιν σοβρᾶν, εἴτε διὰ βοηθημάτων εἴτε κάλλιον διὰ παροχῆς ἐργασίας, ἂν σκεφθῇ τις ὅτι οὐδεμίαν ὑποστήριξιν εὐρίσκει ὁ δίδων σημεῖα δράσεως καὶ πρωτοβουλίας πρὸς ὄφελος ἐκυτοῦ καὶ τῆς Κοινότητος, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι αἱ Κοινότητες ἰδρύθησαν διὰ νὰ κρατήσουν τὰ μέλη των εἰς τὴν ἀμάθειαν, διὰ νὰ ἀποθαρρύνουν πάντα ἔχοντα δύναμιν καὶ θέλησιν πρὸς τὸ καλόν.

Διὰ τὴν ἀτυχῆ αὐτὴν κατάστασιν, δὲν εὐθύνεται κυριολεκτικῶς κανεὶς. Εὐθύνεται τὸ σύστημα. Λεῖπει ἡ διοργανώσις, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ζήτημα θελήσεως μόνον ἀλλὰ γνώσεως, καὶ πείρας. Διὰ τοῦτο αἱ Κοινότητες, αἱ μὴ δυνάμεναι νὰ βρῶσιν μόναι των εἰς τὴν ὁδὸν τῆς διοργανώσεως, τῆς ἀφειρηθείας ταύτης πάσης γονίμου ἐργασίας, ὀφείλουν νὰ ζητήσουν πρὸ παντὸς καὶ ἄνευ ἀναβολῆς, πνευματικὸν

ἀρχηγὸν ἔχοντα διοργανωτικὸν πνεῦμα. Πρὸς διορισμὸν τοιοῦτου ἀρχηγοῦ, δὲν ἀπαιτοῦνται πολλοὶ κόποι. Ἄς συνέλθουν οἱ εὐπορώτεροι ἐκάστης Κοινότητος ἄς ὑποβληθῶσι εἰς φορολογίαν γενναίαν ἐπὶ τριετίαν ἵνα τὸ ταχύτερον ἀναλάβῃ τὰ ἥνια τῆς Κοινότητος Ραββίνος μὲ διοργανωτικὸν νοῦν. Οὗτος θὰ πράξῃ τὰ προσήκοντα εὐρίσκων καὶ πόρους διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν τῆς Κοινότητος.

* *

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν Κοινότητα Τρικκάλων, λέγομεν ἀμέσως ὅτι αὕτη δὲν εἶναι οὐτε κατατῆρα οὔτε ἀνωτέρα τῶν ἄλλων Κοινοτήτων, ἔχουσα καὶ αὕτη τὸ ἴδιον ἐλάττωμα τῆς παραλυσίας, τοῦ ἄνευ σκοποῦ βαδίζειν. Καὶ τῆς Κοινότητος αὕτη περιέχει τοὺς εὐπορώτερος τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἰσραηλιτῶν, εἰς τοὺς ὁποίους σὺν τοῖς ἄλλοις δὲν λείπει ἀμμίον αἶσθημα ἐβραϊκόν, καὶ θὰ ἤθελον βεβαίως νὰ ἴδουν τὴν νεωτέραν γενεάν προαγομένην εἰς τὰ ἐβραϊκὰ γράμματα, καὶ μάθησιν ἐν γένει, εἰς κοινωνικὴν σημασίαν εἰς προαγωγὴν ὑλικὴν καὶ πνευματικὴν. Καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἂν ὑπῆρχεν ὁ ὑποδεικνύων, ὁ ἐμπνέων, ὁ ἐνθουσιῶν δὲν θὰ ἀπέστεργον νὰ παράσχουν τὴν ἀναγκαίαν χρηματικὴν συνδρομήν. Ἐν τῇ ἐλλείψει δὲ πάσης διοργανώσεως, πάσης ὑποδείξεως, πάσης ἐμπνεύσεως τί βλέπομεν ἀπεναντίας; Βλέπομεν τὸ τερατῶδες ὅτι Κοινότης, μὴ ἔχουσα προϋπολογισμὸν ἄνω τῶν 4 χιλιάδων περίπου δρ. δαπανῶσα περὶ τὰς 1200 πρὸς πληρωμὴν Σοχητῆμ διὰ κρέας Κασέρ καὶ διὰ τροφήν δηλαδὴ τῆς ὁποίας ἐπωφελοῦνται μόνον ὀλίγιστοι. Καὶ οὕτως ἡ Κοινότης Τρικκάλων, δαπανᾷ τὸ τέταρτον ἢ καὶ πλέον τοῦ προϋπολογισμοῦ της χάριν μιᾶς πολυτελείας, ἐνῶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας Κοινότητας τοῦ κόσμου τὸ κρέας Κασέρ συντελεῖ διὰ μικρὰς φορολογίας εἰς τὴν αὐξήσιν τῶν κοινοτικῶν πόρων. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐὰν τὰ μέλη τῆς Κοινότητος σκεφθῶσι τὸ ἄτοπον, θὰ τὸ ἐπανορθώσουν ἀμέσως, δι' ἄλλου συστήματος ὑποβαλλομένων, ἐπὶ παραδείγματι, τῶν εὐπορωτέρων εἰς εἰσφορὰν πρὸς πληρωμὴν τῶν ἐξόδων τοῦ Κασέρ ἐὰν εἶναι δύσκολος ἡ φορολογία αὐτοῦ. Προσέτι στερεῖται ἡ Κοινότης Τρικκάλων Σωματείων σκοποῦντων τὴν βοήθειαν πρὸς ἀσθενεῖς ἀνεξαρτήτως τοῦ ταμείου τῆς Κοινότητος, ἀνεξαρτήτως καθὼς ὅλα τὰ κοινοτικὰ ταμεία ἢ τὴν συνδρομήν νέων ἐχόντων κλίσιν πρὸς τὰς σπουδὰς, ἢ πρὸς ἐκμάθησιν τέχνης.

Ἐννοεῖται ὅτι οὐδὲν ἔχον ἐν Τρικκάλαις, καθὼς καὶ εἰς καμμὶαν ἄλλην Κοινότητα Ἰσραηλιτικὴν τῆς Ἑλλάδος περὶ συλλόγων σκοποῦντων τὴν πνευματικὴν προαγωγὴν, διὰ νυκτερινῶν μαθημάτων, τίποτε περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς ἐβραϊκῆς γλώσσης καὶ ἱστορίας, καθὼς

υπάρχουν τέτοιοι σύλλογοι εις ὅλας τὰς Κοινοτήτας τῆς Εὐρώπης...

Ἡ «Ἰσραηλιτικὴ Ἐπιθεώρησις» μὴ ἐκδιδομένη διὰ τὴν καίρη θυμιάματα εἰς κανένα ἄλλο διὰ τὴν πικρὴν τὸν ὁμοδόξου εἰς δραστικὴν ἀνταξίαν μιᾶς νεωτέρας Ἰσραηλιτικῆς Κοινότητος νομίζει καθήκον τῆς νὰ ὑποδείξῃ ἀνεπιφυλάκτως τὰ κακῶς ἔχοντα ἐν τῇ βεβησιότητι ὅτι πάντες ἀνεξικρέτως οἱ ἀναγκασταί μας θὰ συναισθανθοῦν εὐχαρίστησιν, διότι τοιοῦτοτρόπως ὑπάρχει ἐλπίς βελτιώσεως, τόσον μάλλον ὅτι ἐν Τρικκάλαις, ἢ δύναιμι καὶ τὸ αἴτημα δὲν ἔλλείπουσιν.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

Υ. Γ. Ὁ συντάκτης τῆς «Ἰσρ. Ἐπιθ.» ὀφείλει λέξεις εὐγνωμοσύνης πρὸς πάντας ἀνεξικρέτως, τοὺς Τρικκαλινούς ὁμοδόξους, οἱ ὅποιοι πάντες ἔδειξαν προθυμίαν πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ φύλλου καὶ ἐφιλοξένησαν αὐτὸν ἀδελφικῶς κατὰ τὸ θέρος ταξείδιόν του.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΜΠΕΪΛΙΣ

ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ!

Μεταξὺ 150 ἑκατομμυρίων χριστιανῶν ὀρθοδόξων δὲν εὐρέθη ΟΥΤΕ ΕΝΑΣ ἱερεὺς νὰ ὑποστηρίξῃ ἐνώπιον τοῦ ὀρθοδικείου τοῦ Κιέβου τὴν συκοφαντίαν τῆς ἀνθρωποθυσίας!

Ὁ Δραναίτης ὁ ὑποστηρίξας αὐτὴν γενόμενος περίγελως πάντων, ἦτο **καθολικός**.

Ταῦτα λέγοντες, δὲν ἐννοοῦμεν ποσῶς ὅτι πάντες οἱ καθολικοὶ εἶναι φανατικοί, ἀλλ' ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀκολουθεῖ μὲ ζηλευτὴν πειθαρχίαν τὴν παράδοσιν τῆς ἀγάπης.

Μεταξὺ τῶν καθολικῶν ὑπάρχουν πνεύματα ἔξοχα φιλελεύθερα, εἰς δὲ τὸ προηγούμενον φύλλον ἀναφέραμεν τὰς διαμικτρικὰς καρδινάλιων καὶ ἱερέων. Ἀλλὰ δὲν εἶναι οὐχ' ἥττον ἀληθές, ὅτι πολλὰ ὄργανα τοῦ Βατικανοῦ προσερχοῦσιν τῆς «Καθολικῆς Ἐπιθεώρησις» ἐξέμεσαν κατὰ τὴν ὑπόθεσιν Μπεϊλίσ ὅλα τὸ δηλητήριο τοῦ μίσους τῶν κατὰ τοῦ Ἰσραήλ, ἐνῶ κανὲν ὀρθόδοξον φύλλον ἔπραξε τοιοῦτόν τι.

Ἐμεθεὶς εὐτυχεῖς ὅτι ἐπηλήθευσε καὶ τῶρα διὰ μυριστὴν φράσιν ὅτι ἡ «Ἰσραηλιτικὴ Ἐπιθεώρησις» προσθεύει ἀπαρεγκλήτως:

«Ὅτι τὸ μῖτος τὸ ἀντιβραχικὸν εἶναι προῖον τῆς εἰδωλολατρικῆς Ρώμης, ἢ ὅποια κατεδίωξεν ἐπίσης τὸν Χριστιανισμόν, μετεδόθη δὲ εἰς τὴν Πικκίαν μέχρι σήμερον.

Τριάκοντα τέσσαρες κοζάκοι τοῦ Κανκάσου εἶχον γράψαι εἰς τὸν δικηγόρον τοῦ Μπεϊλίσ τὸν Μκακκῶρ: «Εἴμεθε πεπεισμένοι ὅτι οἱ ἔνορκοι τοῦ Κιέβου θὰ ἀποδείξουν ὅτι δὲν εἶναι ἐντροπὴ νὰ εἶναι τις ῥώστος». Ἡ ἐλπίς τῶν ἐπελήθευσεν.

* *

Ἐνῶ ὁ Μπεϊλίσ ἐξήρχετο ἐκ τῆς φυλακῆς, οἱ Χριστιανοὶ κατάδικοι τοῦ ἐφώναζον: «Ὁ Θεὸς νὰ σὲ βοηθήσῃ! Δεήσου δι' ἡμᾶς, ἀγνή ψυχῇ».

* *

Ἡ γερμανικὴ ἔγκρισις ἀκατὰ τοῦ Ἀντισημιτισμοῦ ἢ ὅποια περιλαμβάνει πολλὰ ἐξέχοντα πρόσωπα τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου ἐν τῇ ἐτησίᾳ αὐτῆς Συνεδρία ἐξεφράσθη κατὰ τῆς συκοφαντίας τοῦ αἵματος, τοῦ προϊόντος τοῦ τοῦ ἀντιβραχικοῦ μίσους. Μεταξὺ τῶν ῥητόρων ὁ εὐαγγελικὸς πατήρ Χαὶν εἶπεν: «Δις κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἠοράθη ἐντροπὴν ἀνήκων εἰς τὸν Χριστιανισμόν» τὴν πρώτην φοράν διὰ τὰ κίσχη τὰ τελεσθέντα εἰς τὰ Βαλκάνια, μὲ τὰς σφαγὰς ἐν ὀνόματι τοῦ Σταυροῦ τῶν ἀθῶν γερόντων, γυναικῶν καὶ παιδίων. Τὴν δευτέραν κατὰ τὴν ἀποτρόπαιον δίκην Μπεϊλίσ. Ἐπέρανε τὸν λόγον προτρέπων τοὺς Ἑβραίους νὰ ἐξακολουθῶσιν τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἀντισημιτισμοῦ καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπουν νὰ καθυβρίζηται ἡ ἀγία τῶν θρησκείων».

* *

Ἐνας ἑκατομμυριοῦχος χριστιανὸς τοῦ Κιέβου ἀνέλαβε νὰ συντηρήσῃ τὸν Μπεϊλίσ καὶ τὴν οἰκογένειάν του δι' ὅλην τὴν ζωὴν του.

Ὁ Μπεϊλίσ ἔλαβε προτάσεις νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς Νέαν Ὑόρκην ἀπὸ φιλανθρώπους.

Ἀφ' ἑτέρου ὁμᾶς Ἑβραίων εἰς Κιέβον προτίθεται νὰ ἰδρύσῃ ἀποικίαν ἐν Παλαιστίνῃ φέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ Μπεϊλὲ ἐγκαθιστώσα ἐκεῖ αὐτὸν οἰκογενειακῶς.

* *

Ἀπὸ τὴν «Αὐγὴν» Ἑβραϊκὴν ἐφημερίδα Κωνσταντινουπόλεως μακθάνομεν ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ ἡμέτερος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἶπεν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Θεσσαλονίκης,

«Οὐ «Εἶναι ἐντροπὴ διὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν νὰ ὑπάρχουν ἀνθρώποι πιστεύοντες εἰς τὴν χεῖσιν τοῦ αἵματος ὑπὸ Ἑβραίων Ἐθελουφλοῦν οἱ μὴ θέλντες νὰ ἴδουν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δυστυχὴς Μπεϊλίσ θὰ ὑπέφερε πολὺ ἐν τῇ φυλακῇ καὶ αἰσθάνομαι μέγαν οἴκτον δι' αὐτόν.»

—•••••—

Ἡ ἔγκριτος συνάδελφος «Καιροὶ» ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Ἰσραηλιτικῆς Ἐπιθεώρησεως» δημοσιευθέντος ἄρθρου «Προσοχὴ εἰς τὸν ἀντισημιτισμὸν» ἔγραψε τὰ ἐξῆς εἰς τὸ φύλλον τῆς 5 Νοεμβρίου, 1913

ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΣΜΟΣ

Ἡ φίλη «Ἰσραηλιτικὴ Ἐπιθεώρησις» ἐπικαλεῖται τὴν πατριωτικὴν ἀντίληψιν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου, ὅπως ἀρθοῦν αἱ συκοφαντίαι τὰς ὁποίας προσήψαν εἰς τοὺς Ἑβραίους, ἄνθρωποι ξένοι πρὸς πᾶσαν ἀνυστερόβουλον καὶ ἐντιμὸν πρόθεσιν.

Ἡ ἐλίκλησις περιτετεύει. Ὁ Ἑλληνικὸς Τύπος ἔπραξεν καὶ πρῶτι πάντοτε τὸ καθήκον του πρὸς τὴν ἀλήθειαν πρωτίστως ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς Ἕλληνας Ἑβραίους τῶν ὁποίων οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ ἐκτιμᾷ τὰς εὐκρινεῖς προθέσεις καὶ τὰ καθ' αὐτὸ Ἑλληνικὰ αἰσθήματα. Βεβαίως ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι εὐφλεκτός—διὰ τὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν λέξιν μὲ τὴν ὁποίαν τὸν χαρακτηρίζει ἡ «Ἰσρ. Ἐπιθεώρησις»—οὐδέποτε ὁμως τὸ εὐφλεκτικὸν τοῦ τοῦ πᾶν κακὸς σύμβουλος εἰς τὰ πρὸς τοὺς Ἑβραίους αἰσθήματά του. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἰδέυρει νὰ τιμᾷ ἀνηκόντως ὅσον καὶ ὁ Ἑλληνικὸς τύπος ν' ἀποδίδῃ τὸ δίκαιον.

Ἐπομένως αἱ συκοφαντίαι κατὰ τῶν Ἑβραίων δὲν εὐρίσκουν ἔδαφος εἰς τὸν τόπον μας.

—•••••—

ΤΟ ΛΑΜΠΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ», Δημοσιεύουσι τὰ ἐξῆς

— «Ἰσραηλιτικὴ Ἐπιθεώρησις». Ἐξεδόθησαν ὁμοῦ τὰ τεύχη Σεπτεμβρίου—Ὀκτωβρίου τοῦ περιοδικοῦ τούτου πλήρη ἀξιαγαγνώστου βλῆς, ἰδίως ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὸν ἀντισημιτισμὸν, ὅπλον, τοῦτο ἐπιτηδείων καὶ κερδοσκοπῶν, δι' οὗ καταπολεμεῖται βδελυρῶς συκοφαντούμενος ὁ περιεύσιος λαὸς τοῦ Ἰσραήλ. Λέγομεν συκοφαντούμενος, διότι, καθ' ἡμᾶς, οὐδεὶς ἐξέφρων καὶ μορφώσεως Ἰσραηλίτης, κατὰ τὴν σημερινὴν μάλιστα ἐποχὴν, θὰ παρεδέχετο νὰ εἶνε ὁπαδός, τοῦναντίον δὲ θ' ἀπέπνευσε θρησκείαν, ἧς ὁ Θεὸς θὰ ἠρέσκετο εἰς τὴν ἀνθρωποθυσίαν. Εἶνε καιρὸς πλέον νὰ ἐκλίπη τὸ ἄγος τοῦτο τῆς συκοφαντίας τοῦ αἵματος καὶ ν' ἀφεθῇ ἡ φυλὴ τοῦ Ἰσραήλ εἰς τὴν ἀδιατάρακτον λατρείαν τοῦ Θεοῦ τῆς, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν καὶ Θεὸς τῶν πάντων.

Σ. Ι. Ε. Αιτιόμεθα τῆς εὐκαιρίας ἵνα συχαρῶμεν ἐγκαρδίως τὰς «Μούσας» ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 22 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των ὑπὸ τοῦ ἀγαμάτου λογίου κ. Λεωνίδα Ζώη.

Εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ λαμπροῦ περιοδικοῦ, τοῦ ἐπιμόνως συνεχιζομένου, τὴν φιλολογικὴν παράδοσιν τῆς Ἑπταήσου, συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ δημοσίευσίς ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Ζώη τοῦ Ζακυνθίου λεξικοῦ, τῆς μεγάλης ταύτης συμβολῆς διὰ τὴν λεξικογραφίαν τῆς ἡμετέρας δημοτικῆς.

Ἄλλ' ὁ κ. Λεωνίδας Ζώης ἀνὴρ ὄχι μόνον εὐρέων γνώσεως, ἀλλὰ καὶ φιλελευθέρων αἰσθημάτων, ἔχει ἀμέριστον τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἑβραϊκοῦ πληθυσμοῦ ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ ὁποῖου ἀείποτε συνήγορησεν. Αἱ δὲ ὥραται του Ἱστορικαὶ σημειώσεις περὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν Ζακύνθου, δημοσιευθεῖσαι εἰς τὸν «Ἰσραηλιτὴν Χρονογράφον» τοῦ 1900, εἶναι αἱ μόναι αἱ ἀναφερόμεναι, εἰς τοὺς ὁμοδόξους ἐκείνους.

—•••••—

ΣΙΩΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Μᾶς γράφουν ἐκ Βόλου:

— Ὁ ἐνθουσιώδης σιωνιστὴς Δρ. Μ. Κορφίνας, δημοτικὸς Σύμβουλος Βόλου, ἐπανελθὼν ἐκ τῆς ἀνα τὴν Ἑσπερίαν περιουσίας του, διαρκούσης τῆς ὁποίας παρέστη μετὰ τῆς κυρίας του εἰς τὸ ἐν Βιέννη 11ον Σιωνικὸν Συνεδριον ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν Ἑλλήνων Σιωνιστῶν, ἔφερεν ἐκ Λονδίνου Ἐκατὸν μετοχὰς μιᾶς ἀγγλικῆς λίρας τῆς Palestine Land Development Co Ltd, ἡ ὁποία εἶναι ἡ γεωργικὴ ἑβραϊκὴ τράπεζα τῆς Παλαιστίνης. Τῶν μετοχῶν τούτων διετέθησαν ἤδη αἱ πλείεσται. Διὰ τὰς ἀπομεινούσας εἰσέτι ἄς σπεύσῃ οἱ θέλοντες, νὰ στείλουν ἀνα μίαν λίραν δι' ἑκάστην μετοχὴν πρὸς τὸν εἰρημένον ἱατρὸν κ. Κορφίνας.

— Προσέτι ὁ αὐτὸς ἱατρὸς παρήγγειλεν εἰς τὸ ἐργοστάσιον τῆς τεχνικῆς βιομηχανικῆς Σχολῆς Μπετσαλέλ διάφορα ἀντικείμενα ἀξίας 410 μάρκων, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ γίνῃ οἰκογενειακὸν λαχεῖον καὶ ὁ κερδίσων θὰ τὰ δωρήσῃ εἰς τὴν Συναγωγὴν Βόλου, ἀφοῦ χαράξῃ πρῶτον εἰς τὰ ἀντικείμενα τὸ ὄνομά του. Τὰ ἀντικείμενα ταῦτα εἶναι τὰ ἐξῆς: Μία ἀργυρᾶ Χανουκᾶ (Πολυέλαιος ἐν χρήσει κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Μκακκαθίων) μία Μεγκιλᾶ (τὸ βιβλίον τῆς Ἑσθῆρ ἐν περγαμνῇ ἐντὸς κυλινδρικῆς ἀργυρᾶς θήκης, ἐν ζεύγος Ρημονῆμ ἀργυρᾶ (κόσμημα τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἐν σχήματι ροιᾶς) καὶ ἀργυροῦν Δείκτην διὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Γραφῆς. Τὸ ἀντίτιμον διὰ τὴν παραγγελίαν τῶν ἄνω ἀντικειμένων μέχρις ἀποπερατώσεως τοῦ Λαχεῖου προκατέβλε λῖαν εὐγενῶς ὁ τραπεζίτης κ. Σιμαντῶβ Λεωῆ.

— Τὰ ἄνω ἀντικείμενα τῆς Σχολῆς Μπετσαλέλ, θὰ ἐξυπηρετήσῃ οὕτω δύο σκοπούς. Πρῶτον θὰ πλουτίσῃ τὴν ἡμετέραν Συναγωγ-

γὴν, καὶ θὰ χρησιμεύουν ἐν ταυτῷ καὶ ὡς δεῖγμα τῶν προϊόντων τῆς ἐν λόγῳ Ἑβραϊκῆς βιομηχανίας, καὶ ἐνθάρρουν εἰς τὰς οἰκογενεῖς καὶ τὰ άτομα νὰ παρηγγείλουν τοιαῦτα καὶ ἄλλα, καθὼς δίσκου, κύπελλα, τάπητας καὶ τόσα ἄλλα.

— Ὑπενθυμίζομεν προσέτι, ὅτι αἱ μετοχαὶ τῆς ἀνωτέρω Γεωργικῆς Τραπεζῆς ἀποδίδουν τόκον 4 ο/ο, καὶ τὰς συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς ἀναγκάστους μας.

— Ἐν σχέσει πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἑβραϊκῆς ὡς ζωντανῆς γλώσσης, ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς ἀναγγείλω, ὅτι κατὰ τὴν ἑναρξίν τοῦ Σχολικοῦ ἔτους ἐν Παλαιστίνῃ, τὸ προσεχὲς Πάσχα, θέλουν σταλῆ εἰς Παλαιστίνην οἱ δύο υἱοὶ τοῦ ἐνταῦθα Ραββίνου κ. Μ. Πέσαχ. Τούτων ὁ εἷς θὰ σπουδάσῃ ραββίνος καὶ ὁ ἄλλος διδάσκαλος.

Θὰ μιμηθῶν ἄρα γε τὴν Κοινότητα Βόλου αἱ λοιπαὶ τῆς Ἑλλάδος;

Ὁ Ἀναποκριτής.

Σ. Ι. Ε. Ἡ Κοινότης Ἀθηνῶν καὶ Λαρίσσης, ἕκαμὸν τι πλειότερον. Ἐφερὸν ἤδη διδάσκαλους διδάσκοντας τὴν ἑβραϊκὴν μετὰ τὴν νέαν μέθοδον τῶν ζωντανῶν γλωσσῶν.

* *

Τὸ Κεντρικὸν Γραφεῖον τοῦ Ἑβραϊκοῦ Ἐθν. Κέντρου τὸ ἐδρεῖον ἐν Κολωνίᾳ φέρει εἰς γνῶσιν τὰ ἑξῆς:

Αον) Αἱ μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Κεφαλαίου ἀνήλθον εἰς μάρκα 598, 935.28, ὥστε πρὸς συμπλήρωσιν τῶν 800,000 μάρκων, τὰ ὁποῖα προϋπολόγισε, δηλαδὴ τοῦ ἐνός ἑκατομμυρίου φράγκων, ὑπολείπονται μάρκα 201.064.72. Παρηκαλοῦνται ὡς ἐκ τούτου τὰ Σιωνικὰ σωματεῖα νὰ ἐντείνουν τὰς προσπάθειάς των ἵνα συμπληρωσῶν τὸ ἄνω ποσόν.

Σ. Ι. Ε. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ἐν Ἑλλάδι Σωματεῖα δὲν θὰ ὑπολειφθῶν.

Βον) Ἐξεδόθη κατόπιν διαγωνισμοῦ σειρά σιωνικῶν χρωμακτιστῶν γραμμακτοσῆμων, ἐξαιτίας τέχνης, παριστανόντων τοπεῖα τῆς Παλαιστίνης. Τὸ βιβλίον ἐκ 54 γραμμακτοσ. στοιχίζει μόνον Δρ. 1.25.

Προτοῦ τελειώσῃ ἡ σειρά αὕτη ἡ ἀριστοτεχνική, ἄς σπεύσουν τὰ Σωματεῖα καὶ οἱ ἰδιῶται νὰ δώσουν παρηγγελίας διὰ τοῦ Συλλόγου «Ποκλέ Σιών» εἰς Βόλον.

Γον) Τὸ Κεντρικὸν Γραφεῖον Κολωνίας, διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς κλακισθησίας πάντων, ἀφοῦ εἰς πολλοὺς τὰ νῦν κυτῖα δὲν ἤρουν ὡς πολὺ ἀπλᾶ, κατασκεύασε νέα κυτῖα, καλλιτεχνικώτατα, εὐχαριστοῦντα τοὺς πλέον ἀπαιτητικούς. Τὰ κυτῖα ἔγιναν ἐκ σχεδίου τοῦ

γλύπτου Fleischkacker ἐκ Δουσελδούρφ. Εἶναι ἐξ ὀρειγάλου καὶ στοιχίζου δρ. 5.

Παρηγγελία δέχεται ὁ αὐτὸς Σύλλογος Ποκλέ Σιών Βόλου.

*

Ἐπροτάθη ὑπὸ διαφόρων κέντρων νὰ γείνη ἔρνος ἵνα ἐγγραφῶσιν ὁ Μπεϊλὶς καὶ οἱ ὑπερασπισταὶ του εἰς τὸ «Χρυσὸν Βιβλίον».

Οἱ βουλόμενοι ἄς στείλουν τὰς συνεισφοράς των εἰς τὸν Σιωνικὸν Σύλλογον «Ποκλέ Σιών» εἰς Βόλον.

*

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐπιτυχῶν ἐξετάσεων τοῦ κ. Χαῖμ Ἀλχανάτη, προσέφερον ὑπὲρ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Πανεπιστημίου Ἱερουσαλήμ, ὁ νέος διδάκτωρ

Μ. Χ.	Δρ. 2
Δρ. Ἀβραάμ Ἀλχανάτης	» 2
Σαμουήλ Ἀλχανάτης	» 1
Ἰωσάφατ Ἀλχανάτης	» 1
Χισκιά Σακηνῆς πάρεδρος	» 1
Κα Α. Δ. Ἀλχανάτης	» 1
Κ. Δ. Μπ. Σακκῆ	» 1
Δίς Μίνα Σακκῆ	» 2
Ὁ κ. Μ. Χ. εἰς τὸ Ε. Ε. Κ. ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἀραβῶνων τοῦ ἐξαδέλφου του κ. Ἰσαὰκ Καλονυμὸς μετὰ τῆς χαριτοβούτου δεσποινίδος Ἐλβέρας Ζακάρ	» 2
Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Henry Lissauer ἐκ Köln ὑπὲρ τοῦ Ε. Ε. Κ.	» 5

*

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν «Μακκαβαίων», τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Κεφαλαίου ἐν Köln (Neumarkt 33) προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ὁμοδόξων σιωνιστῶν καὶ μὴ ὑπὲρ οἰκοδομῆς ἀεργατικῶν πόλεων) (cités ouvrières) δηλαδὴ συνοικιῶν μετ' ὑγιεινὰ σπίτια ὑπὲρ ἐργατῶν ἐγκαθισταμένων ἐκτὸς τῶν πόλεων. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἔλαβε τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον κατόπιν τῆς ἐκτάκτως λαμπρᾶς ἐπιτυχίας τῶν οἰκιῶν χάριν τῶν Ἰεμενιτῶν ἀποίκων, διὰ τὰς ὁποίας εἰσεπράχθησαν μέχρι τοῦδε περὶ τὰς 280,000 δραχμᾶς.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς τῶν Μακκαβαίων, λέγει ἡ ἐγκύκλιος, ὀφείλει νὰ συνεισφέρῃ τι ὑπὲρ τῶν «Μακκαβαίων τῆς Ἐργασίας» οἱ ὅποιοι διὰ τῆς σκαπάνης καὶ τοῦ ἀρότρου μεταβάλλοιαν εἰς ἀέθρικὸν κτῆμα, τὴν ἀκαλλιέργητον καὶ ἐγκαταληλημένην ἀρχαίαν πατρίδα».

*

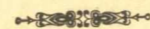
Τὸ Ἀμερικανικὸν Ἑβραϊκὸν Κομιτάτον, ἂν καὶ μὴ σιωνικόν, προσέφερε 25,000 φρ. ὑπὲρ οἰκιῶν τῶν Ἰεμενιτῶν.

Ἐπετράπη εἰς μίαν ἐταιρείαν αὐτοκινήτων ἡ ἐκμετάλευσις τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ περιχώ-

ρων. Ἡ ὑπηρεσία αὕτη εἶνε προσωρινή, προκειμένου νὰ ἐγκατασταθῇ λίαν προσεχῶς συγκοινωνία δι' ἠλεκτρικῶν τράμ. Ἡ ἐταιρεία εἶναι γαλλικὴ πρόκειται δὲ νὰ ἐγκαταστήσῃ κατ' ἀρχὰς 5 γραμμὰς ἐντὸς τῆς πόλεως, Αἱ γραμμαὶ αὗται θὰ ἔχουν ἀφετηρίαν ἀπὸ τὴν Πύλιν τῆς Ἰάφας εἰς Μεὰ Σεαρήμ, εἰς Μοχανὲ Ἰουδα, εἰς τὴν Πύλιν Δαμασκου, εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν καὶ εἰς Ρεχοβὸτ ἢ Βουχαριωτικὴν Συνοικίαν. Θὰ ἐκμεταλλεῖται δὲ δύο γραμμὰς ἐκτὸς τῆς πόλεως: ἀπὸ Ἱερουσαλήμ εἰς Βηθλεὲμ καὶ ἀπὸ Ἱερουσαλήμ εἰς Χεβρόν. Ἡ αὕτη Ἐταιρεία θὰ εἰσάγῃ καὶ τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

— Ἡ κατασκευὴ τοῦ λιμένος τῆς Ἰάφας, τῆς ὁποίας τὸ προνόμιον ἔλαβεν ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις, θὰ ἀρχίσῃ τὴν ἀνοιξίν. Αἱ ἐργασίαι θὰ διαρκέσουν δύο ἔτη καὶ θὰ δαπανηθῶν 25 ἑκατομμύρια φράγκα. Ὁ λιμὴν θὰ συμπεριλάβῃ 27,000 τετραγ. μέτρα.

Ἐξ ἄλλου γίνεται λόγος περὶ γραμμῆς σιδηροδρόμου Χαίφας—Ἱερουσαλήμ.

ΕΚ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟΥΡΚΙΑ. — Ὁ νέος πρέσβυς τῆς Ἀμερικῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐρρίκος Μοργκεντάου εἶναι Ἰσραηλίτης, ἐκ τῶν δρώντων μάλιστα μελῶν τῆς Ἰσραηλιτικῆς Κοινότητος Νέας Ὑόρκης. Ἀποτελεῖ δὲ μέρος τοῦ μεγάλου ἑβραϊκοῦ Τάγματος τῶν Μπενέ Μπερίθ τοῦ ἔχοντος Στοιὰς εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Τὸ κόκκινον διαβατήριον κατηργήθη λοιπὸν μόνον κατὰ τὸ χροῶμα; Διότι κατὰ τὴν ἐφημερίδα «Ἀποέλ Ἀτσακῆρ» εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας τοὺς μεταβαίνοντας εἰς Παλαιστίνην κρατοῦν πάντοτε, καθὼς πρότερον, τὸ διαβατήριον, ἀλλ' ἀντὶ νὰ δώσουν μίαν ἀπόδειξιν κόκκινη τοῖς δίδουν μίαν σὲ ἄσπρο χαρτί. Τὶ λέγουν οἱ θαυμασταὶ τῆς Τουρκίας ὁμοθηρηκοὶ καὶ μή;

ΑΓΓΛΙΑ. — Ὁ πρῶτος Λόρδος τῆς δικαιοσύνης ἐν Ἀγγλίᾳ Σερ Ρούφους Ἰσαὰκ καθὸ Ἰσραηλίτης ὠρίσθη ἐπὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὁ Ἀγγλικὸς τύπος ἀφιέρωσε κολακευτικώτατα ἄρθρα εἰς τὸν νέον Ἀρχιδικαστῆν.

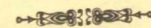
Ὁ ἀρθρογράφος τῆς «Δαίλυ Κρόνικλ» ἀναφέρει τὰ λόγια τὰ ὁποῖα τῷ εἶπεν περὶ τοῦ Ἰσαὰκ ἐν μέλῳ τοῦ Ὑπουργείου. «Δὲν ὑπάρχει καλλίτερος ἄνθρωπος ἀπὸ ἕνα καλὸν Ἑβραῖον καὶ ὁ Σερ Ρούφους εἶναι ἐκ τῶν καλλιτέρων ἑβραίων ποῦ ἐγνώρισα. Εἶναι μάλα μα μονάτω.

ΜΑΡΟΚΟΝ. — Ἐνας μαροκινὸς ἑβραῖος ὁ Χαῖμ Μπενσιμὸλ ἐκληροδότησεν εἰς τὴν Κοινότητα Τιβεριάδος Παλαιστίνης φράγκα 120.000.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ. — Ὁ Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἐτίμησε δι' ἐπισκέψεως τὴν γῆραν τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Ἐμπορικοῦ Συμβούλου Γολδμπεργερ πρὸ τινος μεταστάντος. Ἡ ἐπίσκεψις παρετάθη ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν εἰς τὸ μέγαρον Γολδμπεργ. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐξέφρασε εἰς τὴν κυρίαν ὄλην τὴν λύπην του διὰ τὴν ἀπώλειαν ἀνδρὸς τοιούτων ἐξόχων προτερημάτων, καὶ εὐκρινουῶς φίλου του. Ἡ ἐπίσκεψις ἔκαμιν ἀρίστην ἐντύπωσιν εἰς ὅλους τοὺς ἑβραϊκοὺς κύκλους ἐν Βερολίνῳ διότι ὁ Κάιζερ σπανίως ἐπισκέπτεται ἔστω καὶ πρόσωπα τῆς ὑψίστης ἀριστοκρατίας.

Εἰς τοὺς πολιτικοὺς κύκλους τοῦ Βερολίνου ἡ ἐπίσκεψις αὕτη τοῦ Αὐτοκράτορος ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἔντονος νέα διαμαρτυρία ἐναντίον τῆς «Νόβογε Βρέμια», ἡ ὁποία εἶχε διῆχυρισθῆ ὅτι ὁ Κάιζερ ἐπίστευεν εἰς τὴν χρῆσιν αἵματος ὑπὸ τῶν ἑβραίων, συκοφαντίαν κατὰ τῆς ὁποίας ἐδημοσιεύθη κατάλληλος διάψευσις εἰς τὴν «Νορντότσε Ἀλγκεμάινε Ζαίντσινγκ». Ὁ Αὐτοκράτωρ, λέγουν οἱ ἄνω κύκλοι, ἐζήτησε πρὸφασιν νὰ δείξῃ τὰ αἰσθημάτα του πρὸς τοὺς ἑβραίους καθ' ἣν στιγμὴν γίνονται ἀντικείμενον συκοφαντιῶν καὶ διωγμῶν.

ΙΤΑΛΙΑ. — Μεταξὺ τῶν νέων Γερουσιαστῶν ἐξελέγησαν δύο ἕτεροι Ἰσραηλίται, ὁ δόκτωρ Ντέλλα Τόρρε, οικονομολόγος, πρόεδρος τῆς ὀνομαστῆς, «Ἀνθρωπιστικῆς Ἐταιρίας» τοῦ Μιλάνου, ἰδρυτῆς τοῦ πρώτου πιστωτικοῦ καθιδρύματος διὰ τῆς Συνεργητικῆς Ἐταιρίας καὶ μέγας συντελεστῆς τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος. Ὁ ἕτερος εἶναι ὁ δικηγόρος Ἀνδριανὸς Διένα ἐκ τῶν πρώτων δικηγόρων καὶ νομομαθῶν τῆς Βενετίας, πρόεδρος τοῦ νομαρχιακοῦ Συμβουλίου. Μετὰ τὸς ἄνω δύο ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑβραίων εἰς τὴν Ἄνω Βουλὴν τῆς Ἰταλίας, ἀνέρχεται εἰς 16, ἐπὶ πληθυσμοῦ 50 μίλλια χιλιάδων!..

ΕΒΡΑΪΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μᾶς γράφουν ἐκ Λαρίσσης:

— Διωρίσθη εἰς τὸ ἐνταῦθα ἑβραϊκὸν Σχολεῖον ἡ δεσποινὶς Ζουβῆ, ἐκμαθοῦσα τὰ ἑβραϊκά ὡς ζωντανὴν γλῶσσαν ἐν Θεσσαλονίκῃ. Μετὰ τὸ ἴδιον σύστημα διδάσκει ἡ ἰδίᾳ εἰς τὸ Σχολεῖον μας.

— Ὁ νέος Ἰουδαῖος Ζουβῆς, ἀδελφὸς τῆς ἀνωτέρω δεσποινίδος, ἐπιστρέψας ἀπὸ τινος ἐκ Παλαιστίνης καὶ Θεσσαλονίκης, ἐνθα ἐδι-

δάχθη τὴν ἑβραϊκὴν, ὠμίλησε τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐν τῇ Συναγωγῇ περὶ τῆς ἑβραϊκῆς καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἰδρύσεως ἑβραϊκοῦ γηπιγωγείου, τονίσας ὅτι ἡ ἑβραϊκὴ εἶναι ἐκ τῶν εὐκολωτέρων γλωσσῶν, τὴν ὁποῖαν οἱ μαθηταὶ δύνανται νὰ ἐμαθῶν εὐκόλως μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἔτη. Ὁ κ. Ζουβῆς ὠμίλησεν ἑβραϊστὶ ἐρμηνεύοντος τοῦ κ. Ἀβραάμ Κωὲν, μέλους τῆς Κοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς. Μετὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Ζουβῆ, οἱ μαθηταὶ τῆς δεσποινίδος ἀδελφῆς του ἐψάλλον διάφορα ἑβραϊκὰ ἄσματα καὶ τὸν Ἑθνικὸν Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας.

Ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Ζουβῆ ἐπροξένησεν εἰς πάντας ἐκπληξίν καὶ εὐχαριστήσιν.

Καλὴν θὰ ἦτο καμμία Κοινοτικὴ νὰ ἐχρησιμοποιεῖ τὸν λαμπρὸν διδάσκαλον, ἵνα μὴ ἀναγκασθῆ νὰ φύγῃ εἰς Ἑλλάδος.

ΑΘΗΝΑΙ.— Τὰ μαθήματα τοῦ ἐνταῦθα ἑβραϊκοῦ Σχολείου ἐξικολουθοῦν τακτικῶς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Χαῆμ Καστέλ. Αἱ πρόοδοι τῶν μαθητῶν εἶναι ἐν σχέσει, μὲ τὸν βραχὺν χρόνον, καταπληκτικαί. Ὁ νέος διδάσκαλος παρήγγειλε βιβλία νέας μεθόδου εἰς Ἱερουσαλήμ.

Ὅτι γονεῖς καὶ μαθηταὶ εἶναι κατενθουσιασμένοι ἔστω ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν μέχρι τοῦδε ἐγγεγραμμένων μαθητῶν ἀνέρχονται εἰς 55 περίπου. Πάντες δὲ εἶναι εὐγνώμονες εἰς τὸν κ. Καστέλ, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ἐκλήθη ὡς διδάσκαλος, ἀνέλαβε προθύμως προσωρινῶς καὶ χρέη ραββίνου ἀνευ ἄλλης μισθοδοσίας.

ΑΘΗΝΑΙ.— Ὁ φίλος κ. Χαῆμ Ἀλχανάτης φοιτητῆς τῆς Φαρμακευτικῆς Σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου ἔδωκε τυχῶν τοῦ βιβλίου λίαν καλῶς τὰς ἐπὶ πτυχίου ἐξετάσεις. Συγχαίρομεν ἐγκραδίως αὐτὸν καὶ τὴν φίλην οἰκογένειαν Ἀλχανάτη.

ΧΑΛΚΙΣ.— Μᾶς γράφουν ὑπὸ χρονολογίαν 3 Νοεμβρίου :

Ἐνεργηθεισῶν σήμερον ἀρχαιρεσιῶν τῆς ἐνταῦθα Ἰσραηλιτικῆς Κοινοτικῆς ἐξελέγησαν οἱ ἑξῆς :

Ἰσαὰκ Μ. Κωὲν Πρόεδρος.

Ἡλίας Μ. Χαζάν Γραμματεὺς.

Ἐφραῆμ Κωὲν Ταμίας.

Σολομὼν Φόρτης Ἐπίτροπος τῆς Συναγωγῆς.

Σύμβουλοι : Ἰσαὰκ Μ. Μιζαλτόβ, Χαῆμ

Ἰακώβ Φριζῆς, Νισῆμ Μ. Κωὲν.

Σ. Γ. Ε. Εὐχόμεθα ἵνα, αἰρομένης πάσης ἐριδος, πάντα τὰ μέλη τῆς Κοινοτικῆς ἐργασθῶσιν ἀδελφικῶς πρὸς ἀνύψωσιν αὐτῆς κοινωνικῶς τε καὶ πνευματικῶς.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐπετείῳ τῆς ἀλώσεως ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ τῆς πρωτεύουσας τῆς Μακεδονίας Θεσσαλονίκης ἐψάλη δοξολογία ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν Ἰσραηλιτῶν, χοροστατοῦντος τοῦ Ῥαββίνου κ. Χαῆμ Δε-Γιάβε.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ὁ προεδρεύων τῆς Ἰσραηλιτικῆς Κοινοτικῆς κ. Ἰσαὰκ Μ. Κωὲν ἐξεφώνησε λόγον ἐκ τοῦ ἄμβωνος τῆς Συναγωγῆς δι' οὗ ἐξῆρε τὴν σημασίαν τῆς ἡμέρας ταύτης, εἰπὼν ἐν τέλει αὐτὶ εἶναι ἱστορικὴ ἢ σημερινὴ ἡμέρα δι' ὀλόκληρον τὸν Ἰουδαϊσμὸν, διότι διὰ τῆς ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης θέλουσιν ἀναπνεῖν τὸν καθαρὸν τῆς ἐλευθερίας ἀέρα περὶ τοὺς 100 χιλιάδας Ἰσραηλιταί, οἵτινες κατοικοῦσιν ἐντὸς αὐτῆς καὶ οἵτινες πολὺ ταχέως θὰ ἐννοήσωσι τὴν καλὴν διοίκησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους.

ΒΟΛΟΣ.— Ὁ ἐνταῦθα σιωνικὸς Σύλλογος θέλει ἑορτάσῃ φέτο, μεγαλοπρεπῶς τὴν ἑορτὴν τῶν Μακκαβαίων (Χανουκά). Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ θέλει μεταβῆ εἰς Βόλον ὁ Πρόεδρος τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Σιωνικῆς Ἐταιρίας Νορδάου κ. Ἄλσεχ. Ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆ, εἶναι ἡ πρώτη περίστασις καθ' ἣν οἱ ὁμόδοξοί μας τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Νέας Ἑλλάδος ἔρχονται εἰς συγχρωτισμὸν, ὑπὸ τοὺς ἀρίστους οἰωνοὺς τῆς ἑορτῆς τῶν Μακκαβαίων τῶν ἀγνοτέρων τούτων ἡρώων τῆς ἰδέας τῆς πίστεως καὶ Πατρίδος.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.— Μᾶς γράφουν.

Οἱ ἡμέτεροι ὁμόδοξοι ἐπεδόθησαν δραστηρίως εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς, ἡ ὁποία εἶναι πλέον ἢ γλώσσα τῆς νέας πατρίδος των. Ἐννοοῦμεν τοὺς πολυπληθεῖς διδασκομένους κατ' ἰδίαν, διότι εἰς τὰ Ἰσραηλιτικὰ σχολεῖα ἢ διδασκαλία ἤρχισεν συστηματικῶς τῇ φροντίδι—τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

— Ἡ γυμναστικὴ ἑταιρία «Μακκαβή» ἐτοιμάζει ὠραίαν γυμναστικὴν ἑορτὴν διὰ τὴν προσεχῆ ἑορτὴν τῶν Μακκαβαίων.

Μᾶς γράφουν ἐκ Κερκύρας.

— Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πρώτης ἐπετηρίδος τῆς ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ ἡμετέρα Κοινοτικὴ ἐτέλεσε δοξολογίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου ἀρχιεραββίνου ἀπαγγείλαντος πατριωτικώτατον λόγον.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΘΕΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Μετ' ἰδιαίτερας εὐχαριστήσεως δημοσιεύομεν τὴν ἀκόλουθον ὠραίαν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου κ. Ἄλφρ. Ρότσιλδ περὶ προκηρῦξεως δραματικοῦ διαγωνισμοῦ μὲ θέμα εἰλημμένον ἐκ τῶν τελευταίων νικηφόρων ἐκστρατειῶν.

Κύριε Διευθυντὰ τῆς «Ἐστίας»

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ὑμῖν ὅτι καταθέτω ἑπαθλὸν ἐκ δραχ. 5.000 διὰ τὸ καλ-

λίτερον Ἑλληνικὸν δραματικὸν ἔργον, σχετιζόμενον μὲ τοὺς τελευταίους νικηφόρους πολέμους, τὸ ὁποῖον θὰ βραβευθῆ εἰς διαγωνισμὸν ἐπὶ τούτῳ ὅσον οὕτω προκηρυσσόμενον.

Εἰδικὴ ἐπιτροπὴ θὰ κανονίσῃ τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ.

Μετὰ πολλῆς ὑπολήψεως

Α. ΡΟΤΣΙΑΔ

(Ἐκ τῆς «Ἐστίας»)

PROTESTATION

Au nom des Israélites de Grèce, la «Revue Israélite», proteste contre la délibération du Kuratorium de l'Institut Polytechnique de Caïffa, concernant l'introduction de la langue allemande comme langue d'enseignement. Cette mesure en absolue contradiction avec l'esprit national de l'instruction judéo-palestinienne est encore injuste car elle exclut de l'instruction technique supérieure la grande masse des juifs espagnols et arabes qui ignorent l'allemand, et qui comprennent l'hébreu. Il ya plus encore :

Dans le passé, les differends n'étaient pas rares parmi les israélites de langue espagnole et de langue allemande et l'hébreu en devenant l'organ commun de communication a contribué plus que tout autre moyen au nivellement ethnico-social des coreligionnaires d'origine différente.

L'introduction d'une autre langue que l'hébreu fomentera des dissensions, créera des privilèges et portera une terrible atteinte au travail national déjà si difficile à ses débuts.

Il est possible qu'aujourd'hui encore l'hébreu présente des difficultés pour l'enseignement scientifique notamment dans le recrutement des professeurs. Mais ces difficultés ne doivent être insurmontables si l'on tient compte des brillants essais donnés par les Ecoles Normales et les Gymnases de la Palestine même.

Et il est notoire que l'hébreu est une des plus faciles langues du monde, langue analytique par excellence, que par sa clarté, sa syntaxe et ses petites périodes va placée à côté du français.

Et puis, voilà ce qui prime tout : L'École Polytechnique de Caïffa n'a pas été fondée pour former des polytechniciens, mais des politechniciens-hébreux ; Sa fondation fait partie intégrale de la renaissance de la langue et de la natio-

nalité juive. Qu'y a-t-il à voir la-dessus l'allemand ?

La Revue Israélite

Athènes qui après l'annexion de la Macedoine, de l'Épire et des îles, sera la capitale d'un Etat contenant à peu près 400.000 musulmans, deviendra le siège d'un Grand Moufti : Le gouvernement hellénique y construira aussi une Mosquée. Ce sera une affirmation encore de l'esprit de respect (il serait bon de supprimer le mot «tolérance» usité en pareil cas) que les Hellènes ont pour les croyances d'autrui.

Nous faisons des vœux pour qu'un pareil traitement soit consacré vis-à-vis du Judaïsme, par la construction d'un Temple israélite et l'installation dans la capitale d'un Grand Rabbin.

La Construction par le Gouvernement d'une Synagogue à Athènes serait encore une œuvre de restauration, pour ainsi dire, de l'antique libéralisme hellénique, qui abritait il y a plus de deux mille sous le Parthénon, des Temples au Dieu d'Israël, et ce serait aussi un hommage de la Grèce chrétienne à l'Hébraïsme. Car il ne faut l'oublier : «Si le Chistianisme fut prêché à Athènes il est dû en grande partie à l'existence à Athènes d'une Synagogue qui y a attiré l'apôtre Paul, pour visiter ses coreligionnaires.

A propos d'un Temple israélite à Athènes, rappelons que sa construction serait aussi un acte de réparation, car il y a une cinquantaine d'années, la Duchesse de Plaisance avait légué un terrain de sa propriété, situé aux environs du Zappion pour l'erection «d'un Temple au Dieu d'Israel» Ce legs se trouva prescrit faute de l'existence d'une Communauté israélite qui s'en chargeât de le réclamer. Il est sûr que saisies par qui de droit, les autorités helléniques endommageront d'une manière quelconque les israélites d'Athènes du terrain perdu.

A Athènes existe un petit temple israélite construit d'après les minces moyens de la Communaute. Pour un Temple plus decoratif et plus vaste, maintenant qu'Athènes est la capitale d'une Grèce plus grande avec 120,000 israelites le concours de l'Etat devient indispensable.

La Communauté d'Athènes, à introduit l'enseignement de l'hébreu comme langue vivante. De l'enseignement s'est chargé Mr Haïm Castel de Hebron qui a fait ses études primaires et secondaires à Jerusalem et puis a suivi les cours de l'École Rabbinique de Constantinople.

* *

Dans une autre ville historique à Florence, l'Athènes de l'Occident, l'enseignement, de l'hébreu est fait depuis peu comme d'une langue vivante sous la direction du professeur Quittner.

* *

Il est à regretter qu'en Italie, une partie des coreligionnaires s'égarent en des futilités, concernant la réforme dans l'hébreu. «Vous croyez faire du nouveau? dit on aux sionistes. Mais les grands maîtres qui nous ont précédés, se sont occupés aussi de l'hébreu» Cela est vrai, mais l'hébreu comme **langue parlée** ne date que depuis la renaissance de la vie nationale en Palestine; cette idée ne pouvait germer avant, chaque chose en son temps. «A quoi bon apprendre l'hébreu comme langue vivante, disent d'autres» «Parce qu'elle est devenue telle déjà dans un centre pour petit qu'il soit, et parce qu'elle est en train de le devenir toujours plus. Elle doit en outre être parlée couramment pour servir de langue de communication parmi les israélites du monde entier. Enfin parce que toute langue, pour être goûtée doit être enseignée avec une méthode qui la rende vivante à l'oreille et à l'esprit.»

Nous sommes en outre d'avis que, si l'on ne veut pas ne récolter que du vent et de l'ennui, on doit enseigner avec une méthode vivante et le grec ancien et le latin. Si l'on suivait cette dernière méthode, les Européens ne se verraient dans la nécessité de supprimer les deux langues qui contiennent encore les modèles les plus parfaits de diction de leur civilisation.

Nous prions instamment nos abonnés de l'étranger, qui n'ont pas encore payé leur abonnement de la deuxième année, de nous le remettre incessamment par mandat-poste.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Διευθυνομένη υπό

Μ. ΙΣΑΑΚ Ι. ΑΛΣΕΧ

Θεσσαλονίκη

Γίνονται δεκτοί έσωτερικοί και έξωτερικοί μαθηταί:

Έμ. διδασκαλία πλήρης.

Γλώσσα: Γαλλική, Έλληνική, Έβραϊκή, Γερμανική.

Νεωτέρα μέθοδος και νέα εργαθίδουσις.

Έργαστήριον και Μουσείον.

Πρότυπον οικιοτροφείον

Μητρική επιμέλεια—χρίσται πληροφορία.

Τò Σχολείον κείται εις τήν καλλιτέραν συνοικίαν.

Όδος Παράλληλος 2α άποβάθρα

Πλησίον τοῦ Ότέλ Σαντράλ.

Dr JACQUES LÉVY

de la faculté de Paris

Pathologue, gynécologue et accoucheur

Salonique, Pharmacie Raphaël

ΙΑΚΩΒΟΣ ΛΕΥΗΣ *ιατρός*

Διπλωματοῦχος Παισίων

Παιθολόγος, γυναικολόγος-μαιευτήρ

Φαρμακείον Ραφαήλ, Θεσσαλονίκη

MODERN CINEMA

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΥΒΕΛΗΣ

Τò τελειότερον τών Αθηνών

Έχει τήν αποκλειστικήν εκμετάλλευσιν τών ταινιών τής Aste Nielsen.

HOTEL CENTRAL

Avec restaurant

Sur le quai

Salonique

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΛΕΩΝΗ εκ τών τελειότερων τής Πρωτευούσης έχει προμηθευθῆ και έβραϊκά στοιχεία. Ζητεί ώς μαθητευόμενον ισραηλιτόπαιδα γνωρίζοντα έβραϊκήν άνάγνωσιν.